

ДЖУДИТ МАКНОТ ДВОЙНА РАДОСТ

Част 1 от „Семейство Фостър“

Превод от английски: Ивелина Тодорова, 2002

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Даяна Фостър крачеше пред бюрото си с телефон в ръка, без да забелязва прекрасната гледка на Хюстън. Намираше се в компанията на Фостър, където се издаваше списанието „Прекрасен живот“.

— Никой ли не отговаря в къщата? — попита Кристин Норстрьом, секретарката ѝ.

Тя поклати глава и затвори телефона. Веднага посегна към шкафа зад бюрото за дамската си чанта.

— Най-вероятно всички са в градината и садят дръвчета — пошегува се. — Забелязала ли си — продължи с дяволита усмивка, като облече жълто-зеленото си ленено яке, — че когато имаш добри новини и искаш да ги споделиш, като че ли всички са потънали вдън земя?

— А какво ще кажеш междувременно да ги споделиш с мен? — предложи шеговито Кристин.

Даяна започна да изглажда въображаеми гънки на бялата си риза и се усмихна. Кристин бе на трийсет и две, с две години по-възрастна от нея, висока метър и осемдесет, е бледа кожа и бе наследила сините си очи от скандинавските си предшественици. Също така бе добросъвестна, енергична, обръщаше внимание на подробностите — три качества, които я правеха идеалната секретарка.

— Добре де, печелиш. Току-що реших да направя няколко снимки за броя на „Идеална сватба“ в Нюпорт, Роуд Айлънд. Сякаш този шанс ми дойде от небето. Естествено напрежението ще бъде убийствено, но пък си заслужава. Всъщност, ако си на разположение, искам да те изпратя в Нюпорт седмица по-рано, за да помогнеш на екипа ни. Майк Макнийл и Кори ще пристигнат няколко дни след теб. Можеш да поработиш с тях, докато снимат. Ще се нуждаят от някого като теб, а ти ще имаш добра възможност да разбереш какво е да работиш на различен терен, под напрежение и при не особено благоприятни условия. Как ти се струва?

— Като гръм от ясно небе — отговори ѝ тя с широка усмивка. — Винаги съм искала да съм в командировка с екипа на Кори. Нюпорт е божествен и списанието ще стане страхотно — добави, докато Даяна излизаше. — Даяна, преди да си тръгнеш, искам да ти благодаря за всичко, което направи за мен. Истинско удоволствие е да се работи с теб...

Даяна махна с ръка и се усмихна.

— От тебе се иска само да откриеш Кори. И продължавай да се обаждаш в къщата. Ако някой вдигне, им кажи да не мърдат, докато не отида. Кажи им, че имам страхотна новина и искам Кори да е там.

— Добре. Като видиш Кори, моля те, предай ѝ, че ще се радвам да работя с нея. — Тя замълча, на лицето ѝ се появи едва забележима замечтана усмивка. — Даяна, Кори осъзнава ли колко много прилича на Мег Раян?

— Послушай съвета ми и не ѝ го споменавай — предупреди я Даяна и се засмя. — Непрекъснато я заговарят непознати, които не могат да повярват, че не е Мег Раян, а някои от тях направо се обиждат, мислейки си, че се опитва да ги изиграе.

Телефонът иззвъня и прекъсна разговора им. Кристин се пресегна за него.

— Кори е — каза и подаде слушалката на Даяна. — Обажда се от колата.

— Благодаря ти, Господи! — възкликна тя. — Кори, цяла сутрин те издирвам. Къде беше?

Кори усети вълнението на сестра си, но не обърна внимание, защото не изпускате от очи шофьора на камион с портокали, който бе твърдо решен да я изпревари на магистралата.

— Бях в печатницата цяла сутрин — отвърна и реши да мине в другата лента, вместо лудият шофьор да улучи тъмночервената ѝ кола с някой портокал.

— Не ми харесаха снимките от барбекюто за следващия брой, така че занесох други.

— Не му мисли за този брой, добре си е. Имам нещо по-важно — страхотна новина. Можем ли да се срещнем след двамазет минути в къщата? Искан да я съобща на всички.

— Греша ли, или току-що ми каза да не се притеснявам за следващия брой? — пошегува се Кори, изненадана от внезапния

оптимизъм на вечно притеснената си сестра. Погледна в огледалото за обратно виждане и мина в другата лента, за да може да завие към Ривър Оукс, вместо да продължи към ателието си.

— Тръгвам за къщата, но искам да ми подскажеш малко.

— Добре. Извадих голям късмет с броя на „Идеална сватба“! Майката на булката гори от нетърпение да подобри социалното си положение и иска да заснеме сватбата на дъщеря си за „Прекрасен живот“. Ако имаме желание да направим това, тя лично гарантира, че сватбата ще е в стил, достоен на нашия, под наше наблюдение, готова е да покрие всички разходи, както и пътните разноски на целия ни екип.

Месеци наред двете сестри обсъждаха вариантите за различни места, за да заснемат „идеалната“ сватба за този брой. Отхвърлиха всички, защото Даяна бе категорична, че ще им излезе безумно скъпо, а Кори, че са неприемливи като качество и стил. Даяна бе поела огромния товар на „Фостърс Ентърпрайзиз“ от финансовата страна, а отговорността за качествените и неповторими снимки се падаше на сестра ѝ.

— Ще се отрази добре на бюджета ни, но какво ще кажеш за мястото? С какво може да ни изненада?

— Помисли малко — предложи Даяна.

Кори се усмихна безпомощно:

— Кажи ми.

— Сватбата ще се състои в градината на къщата на чичото на булката... прекрасна „виличка“ с четирийсет и пет стаи. Построена е през 1895 година. Архитектурата е невероятна. С удоволствие ще гледаш снимките.

— Не ме измъчвай така — засмя се Кори; гореше от нетърпение да научи повече. — Къде се намира тази къща?

— Готова ли си да научиш?

— Да.

— Нюпорт, Роуд Айлънд.

— О, Господи! Великолепно! — Кори остана без дъх и фотографът в нея се обади — започна да си представя прекрасните снимки, които ще направи. Красив пейзаж, величествени яхти, които плават в лазурната вода.

— Майката на булката ми изпрати снимки на къщата и на земите. Обади ми се тази сутрин. Доколкото разбрах, се оказва, че брат ѝ ще

покрие разходите за цялата сватба. О, забравих да ти спомена, че ще наеме и шест души, които да работят под наше ръководство. Също така ни позволи да направим някои промени в стаите, така че едва ли ще ти остане време да заснемеш всичко. Материалите и трудът се заплащат от тях, разбира се, екипът ни ще разполага със самостоятелни стаи в къщата. Всички хотели са заети за целия сезон, а и без това ще работим до късно, така че е практично. Забравих също така, че има прислуга, ще дойдат и гостите, така че е добре да наглеждаме работата си.

— Няма проблеми. При такава възможност ще спя и в къщата на Баба Яга.

Даяна добави:

— Добре, но ще откажеш ли, ако ти кажа, че това е къщата на Спенсър Адисън?

Отговорът на Кори последва мигновено:

— Предпочитам Баба Яга.

— Знам.

— Ще намерим друга сватба.

— Ще говорим вкъщи.

ВТОРА ГЛАВА

Докато завиваше по пътя към гората, който водеше към къщата, тя вече бе сигурна, че ще отиде в Нюпорт. Сестра ѝ също не се съмняваше в решението ѝ. Независимо какво трябваше да направят, щом беше за доброто на семейството и на „Фостърс Ентърпрайсиз“, не се и замисляха. По някакъв начин те се разбираха прекрасно.

Майката и бабата на Кори също щяха да ги придружат в Нюпорт, тъй като те бяха създали така популярния „стил на Фостър“. Идея, която Кори и Даяна бяха развили и извели на пазара чрез списанието и разнообразните книги. Така цялото семейство участваше в бизнеса. Майка ѝ и баба ѝ несъмнено щяха да извлекат максимална изгода от невероятния шанс. За Кори шансът се превръщаше в изпитание. В края на краищата той нарани нея, не тях.

Колата на Даяна бе паркирана пред къщата — просторното имение в джорджиански стил, което семейството често използваше за проектите си, които се появяваха редовно в списанието на Фостърови „Прекрасен живот“.

Кори изключи двигателя и погледна към къщата, която за двете с Даяна бе най-ценното нещо. „Толкова преживявания са свързани с това място“ — помисли си тя и се облегна на седалката, като нарочно се бавеше да влезе. Имаше нужда да запази самообладание, преди да изслуша предложението за сватбата в Нюпорт. Беше на тринайсет, когато стоеше във фоайето и срещна Даяна за пръв път, а година по-късно срещна Спенсър Адисън в градината на първото си парти.

Тук, в тази къща, се научи да обича и да уважава Робърт Фостър, широкоплещестия едър мъж с голямо сърце и изключителен ум, който по-късно я осинови. Беше срещнал майката на Кори в Лонг Вели, след като купи компанията, в която тя работеше като секретарка, а останалото приличаше повече на приказка. Очарован от прекрасното лице и топлата усмивка на Мери Брайтън, милионерът от Хюстън я бе извел на вечеря в града и още същата нощ се бе уверил, че Мери е жената, която е търсил цял живот.

През следващата вечер се бе появил в къщата, където живееха бабата и дядото на Кори, и започна неустойимо да ухажва малкото сплотено семейство. Подобно на магьосник от приказките всяка вечер той ги отрупваше с цветя и малки подаръци, тръгваше си призори, говореше с цялото семейство, после те си лягаха, а той сядаше в люлката в задния двор, прегърнал Мери.

За две седмици се сприятели с Кори и спечели уважението на родителите на майка ѝ, така че те въобще не възразиха срещу сватбата. Със същата лекота премахна всички лоши предчувствия и опасения на Мери и грабна новата си булка и дъщеря и ги качи в самолета си. Няколко часа по-късно той пренесе през смях първо Мери, после и Кори през прага на дома си в Хюстън. Оттогава бяха неразделни.

Даяна почиваше в Европа с приятелите си и техните родители, когато се състоя сватбата. Кори се страхуваше да се запознае с доведената си сестра. Най-накрая тя се върна в края на лятото. Даяна бе с една година по-голяма и очевидно бе много умна. Кори бе сигурна, че освен че е красива и изтънчена, Даяна е и най-голямата снобка на света.

В деня, в който Даяна се върна от Европа, Кори се скри на балкона и подслушваше, докато пастрокът ѝ посрещна дъщеря си във всекидневната и ѝ разказа, че докато Даяна „мързелувала“ в Европа, той ѝ намерил нова майка и сестра.

Той представи Даяна на Мери, ала Кори не успя да чуе тихите им гласове. Поне Даяна не бе избухнала яростно, както се опасяваше Кори. Това бе някакво успокоение. После пастрокът ѝ я повика във фойето.

Кори гордо вдигна глава, сякаш искаше да каже: „Не ме интересува какво мислиш за мен.“

Вцепенена слезе по стълбите.

На пръв поглед Даяна Фостър бе олицетворение на най-ужасните страхове на Кори: не само бе хубава и дребна, със зелени очи и лъскава кафява коса с махагонови отблясъци, ами като че ли току-що бе излязла от магазин за младежка мода — жълтата ѝ пола беше много къса, бедрата ѝ бяха с шоколадов тен, носеше карирана жилетка в жълто и синьо и жълта блузка с емблема на джоба. И гърдите ѝ бяха пораснали, отбеляза мрачно Кори.

Кори бе с десет сантиметра по-висока от нея, носеше дънки, чувстваше се като просякия, имаше обикновени сини очи и права руса коса, вързана на опашка. За запознанството им бе облякла любимата си блуза — с избродиран кон на гърдите. Двете се гледаха мълчаливо.

— Хайде, момичета, говорете! — заповяда Робърт Фостър с веселия си и властен глас. — Вече сте сестри!

— Здравсти — измърмори Даяна.

— Здравсти — отвърна Кори.

Даяна не свали очи от блузата на Кори, а тя вдигна глава още по-гордо. Баба ѝ от Лонг Вели с любов бе избродирала коня и ако Даяна кажеше нещо отвратително по адрес на блузата, тя бе твърдо решена да спъне малките ѝ крачета.

Накрая Даяна прекъсна неловката тишина:

— Обичаш ли... ъ-ъ-ъ коне?

Притеснена, Кори вдигна рамене, после кимна.

— След вечеря можем да отидем до къщата на Барб Хейуърд. Те имат огромна конюшня с расови жребци. Братът на Барб — Дъг — има пони.

— Яздила съм само няколко пъти. Не съм толкова добра, за да се справя с расовите.

— Аз повече ги галя, отколкото да ги яздя, така че... Миналата пролет паднах от кон — призна Даяна и колебливо сложи крака си на първото стъпало, като мислеше да се качи в спалнята си.

— Трябва да яздиш отново, за да преодолееш страха си — посъветва я вещо Кори, смаяна от лекотата, с която Даяна общуваше, и искрено заинтригувана. Кори винаги бе искала да има сестра и може би тази дребничка и красива брюнетка щеше да осъществи мечтата ѝ. Даяна въобще не беше снобка.

Те се качиха заедно по стълбите и застанаха пред стаите си. От всекидневната се чу звънливият смях на родителите им — безгрижен и някак детински. Момичетата се спогледаха и се усмихнаха, доволни, че бяха спипали родителите си да се държат като деца. Кори почувства, че дължи на Даяна поне няколко добри думи или обяснение, и каза:

— Баща ти е много мил. Моят ни е изоставил, когато съм била бебе. Развели са се.

— Мама почина, когато бях на пет. — Даяна се обърна по посока на смеха и се заслуша в шепота им. — Майка ти размива татко. Мисля, че е много мила и добра.

— Така е.

— Строга ли е?

— Понякога. Само малко, но после се чувства гузна и може да ми направи шоколадови сладки или пресен ягодов пай — исках да кажа да ни направи — преди да си легна, преди да си легнем.

— Уха, шоколадови сладки — промърмори Даяна. — Пресен ягодов пай.

— Мама обича всичко да е съвсем прясно, току-що приготвено. Прилича на баба. Не използват консервирани храни, нито пък замразени или полуфабрикати.

— Уха — промърмори Даяна. Тя сви рамене и призна:

— Кончита, нашата готвачка, слага лютиви чушки във всичко.

Кори се изкикоти:

— Знам, но както изглежда, мама вече превзе кухнята. Изведнъж почувства, че в края на краищата двете с майка й имаха нещо хубаво, което да предложат на Даяна и баща й.

— Сега мама е и твоя майка, така че не се налага да ядеш от лютивите чушки на Кончита — добави шеговито.

— Само си представи — няма да има повече шоколадов кекс с лютива глазура!

Даяна се включи в играта й:

— Няма да има повече лютиви вафли с лютив сироп!

Изведнъж смехът им секна. Те се спогледаха. И двете момичета се чувстваха странно, натъжени, като че ли бъдещето им щеше да зависи от първите мигове, прекарани заедно. Кори събра кураж и проговори:

— Баща ти ми подари страхотен фотоапарат за рождения ден. Ще ти покажа как работи и можеш да го използваш, когато пожелаеш.

— Предполагам вече е нашият баща.

Устните на Кори потрепераха:

— Винаги... съм искала да имам сестра.

— Аз също.

— Харесвам дрехите ти. Много са хубави.

Даяна сви рамене.

— Аз харесвам блузата ти.

— Наистина ли?

— Да. — Тя енергично кимна.

— Ще се обадя на баба и ще ѝ кажа, че я харесваш. Ще ти ушие същата, само кажи кой е любимият ти цвят. Тя се казва Роуз Брайтън, но ще иска да ѝ казваш „бабо“.

Очите на Даяна заблестяха.

— Баба? Ти имаш баба?

— Тъхъ. Баба обожава градините, не знам кое предпочита — да се грижи за растенията, или да рисува. Ала вместо цветя тя седи зеленчуци. Също така си я бива по ремонтите. Може да сложи бюро в къщата, сама мебелира кухнята и стаите. Просто е в кръвта ѝ. Ако искаш да направи нещо за теб, трябва просто да ѝ кажеш.

— Искаш да кажеш, че вече си имам и дядо? — Кори кимна и се зарадва, когато Даяна погледна нагоре и благодари на Господ. — Значи вече си имам сестра, майка, баба и дядо! Това е чудесно!

Така започна тяхното приятелство.

Баба ѝ и дядо ѝ направо се влюбиха в Даяна, както предполагаше и Кори. Двете момичета прекарваха доста време в Лонг Вели с Роуз и Хенри Брайтън. Баща им им призна, че се чувства отхвърлен и напълно забравен. През следващата пролет, когато Мери спомена, че ѝ се иска родителите ѝ да живеят по-близо, Робърт както винаги разреши проблема. Той нае архитект да озелени, обнови и уголеми имението за гости, после благослови Хенри, който предложи да се заеме с дървените постройки. След това, разбира се, Роуз се сдоба с прекрасни цветя, а Хенри — със зеленчукова градина.

Великодушният жест на Робърт се върна стократно. На трапезата му се сервираха екзотични ястия от плодове и зеленчуци домашно производство. Разбира се, масата беше украсена. Имаше и разкошни цветя и кошнички с прясно изпечени франзели. Дори разположението на приборите и храната се промени според настроението и таланта на, както често Робърт се обръщаше към тях, „неговите дами“.

Понякога се хранеха в голямата кухня с тухлени стени и медните саксии, закачени на дъгообразната стена над печките, друг път — в градината върху покривки на бели и зелени райета, за да са в тон с чадърите, понякога вечеряха до басейна на шезлонгите, които дядото на Кори измайстори от дърво, друг път — върху одеяло на моравата,

ала с кристални и порцеланови сервизи, които Мери наричаше „стил Фостър“.

Мери получи хиляди комплименти за своя усет и талант да домакинства година след сватбата, когато направи първото тържество като съпруга на Робърт Фостър. В началото тя се притесняваше да забавлява приятелите на Робърт, страхуваше се, тъй като не бе от тяхната класа и си мислеше, че я смятат за натрапница, ала двете момичета въобще не чувстваха това. Те бяха сигурни, че майка им прави всичко с любов и усет. Робърт Фостър също ѝ бе признателен за това. Той я прегръщаше и ѝ казваше:

— Направо ги заслепяваш, скъпа. Бъди все такава сладурана и продължавай да правиш всичко, както пожелаеш.

След като се консултира с цялото семейство, Мери най-накрая реши да организира хавайско луау до басейна сред палмите. Както предположи Робърт, гостите бяха удивени не само от превъзходната храна, великолепно подредените маси, хубавата музика, но и от самата домакиня. Хванала съпруга си за ръка, Мери се разхождаше сред гостите. Посрещаше всяка жена с красиво цвете в тон с облеклото ѝ.

Когато няколко мъже похвалиха великолепната ѝ храна, а после се удивиха от факта, че Робърт Фостър е направил място за зеленчукова градина на моравата си, Мери повика баща си и го помоли да разведе гостите на разходка на лунна светлина. Докато Хенри Брайтън показваше зеленчуковата си градина на официално облечените мъже, изпълнен с щастие и удовлетворен от труда си, гостите бяха толкова впечатлени, че поискаха да имат свои градини.

Когато жените попитаха Мери коя фирма са използвали за тържеството, се изненадаха, когато тя спомена собственото си семейство. Мардж Крамбейкър, която отговаряше за светската хроника на „Хюстън Поуст“ и бе поканена да отрази тържеството, ѝ зададе същия въпрос, както и кой декоратор е наела. Мери бе напрегната, имаше чувството, че я смятат за глупачка, когато им разкри истината: въпреки общоприетото мнение, че домакинските задължения са скучна работа и че всяка интелигентна дама би искала да запълва времето си с по-приятни и полезни неща, тя обожаваше да готви, да шие и да се грижи за градината. Вече бе решила да заяви на всеослушание, че и тя харесва консервирани плодове и зеленчуци, когато забеляза възрастна

жена с побеляла коса, която седеше сама и сякаш се опитваше да се стопли.

— Извинете — рече Мери усмихната, — но госпожа Брамбли ще се простуди, ще отида да ѝ намеря връхна дреха.

Тя изпрати Кори и Даяна в къщата за шал и когато се върнаха, Мери разговаряше с майка си за интервюто с Мардж Крамбейкър.

— Знаеш ли какво направих току-що? Сега всички ни мислят за селяни, дошли в големия град — призна тя отчаяно. — Не искам и да си помисля какво ще напише в хрониката. — Мери взе шала от момичетата и помоли майка си да го занесе на госпожа Брамбли, след което се смеси с тълпата, за да се грижи за гостите.

Кори и Даяна се ужасиха от вероятността да станат обект на присмех в целия град.

— Мислиш ли, че ще ни се подиграе? — попита Даяна. Роуз я прегърна и се усмихна.

— В никакъв случай — прошепна баба им окуражително и тръгна към госпожа Брамбли, като се надяваше възрастната жена да е добре.

Госпожа Брамбли светна от радост при вида на ръчно изплетения дантелен шал.

— Обичах да плета — каза тя и го разгледа с възхищение с дългите си и аристократични, ала болни от артрит пръсти. — Вече не мога да държа куката, дори и големите, които се продават в магазините.

— Трябва ви кука с голяма дръжка, за да може да ви е по-лесно — посъветва я Роуз.

Тя се огледа за Хенри. Той беше наблизил и обясняваше на една жена как се отглеждат зеленчуци. Роуз го повика. Когато Хенри научи за проблема, веднага кимна.

— Госпожо, имате нужда от кука с голяма и дебела дръжка, за да бъде съобразена с формата на ръката ви, с вдлъбнатини, за да не ви се изплъзва.

— Не мисля, че произвеждат такива — отвърна госпожа Брамбли обнадеедена.

— Да, но аз ще ви направя. Заповядайте вдругиден сутринта и останете за няколко часа, за да ви взема мярка. — Той внимателно докосна болните ѝ от артрит пръсти. — Артритът е истинска напасть, но

има начини да се преодолее болката. Всичко ще е наред. И аз страдам от време на време.

Докато се отдалечаваше, госпожа Брамбли не можеше да откъсне поглед от него, сякаш бе мистичен рицар в лъскава броня. Обърна се към Роуз и любезно се извини, че ще отиде при другите гости.

— Внукът ми Спенсър също е на тържество някъде наблизо. Помолих го да ме вземе в единайсет. Не искам да ви задържам.

Роуз огледа набързо трапезата и се усмихна доволна, че всичко е наред. Седна до госпожа Брамбли.

— Забравих да ви кажа, че трябва да използвате дебела прежда с куката, която Хенри ще направи. Възнамерявах да науча Даяна да плете и ѝ показах красиво килимче, за да събудя интереса ѝ. Тя се намръщи при вида на правоъгълниците и сама предложи да изброди ябълки, лимони, ягоди и други неща. Тя нахвърли някои скици. Бяха изчистени и никак не бяха лоши. Ще ви харесат.

— Даяна? — прекъсна я невярваща госпожа Брамбли. — Имате предвид малката Даяна Фостър?

Бабата кимна, изпълнена с гордост.

— Да, разбира се. Момичето има талант, артистични маниери, както и Кори. Даяна рисува, дори и с въглен, наистина си я бива. Кори пък обожава фотографията, има талант. Робърт ѝ купи професионална камера за четиринайсетия рожден ден.

Госпожа Брамбли се наведе напред, проследи погледа на Роуз и се усмихна, когато забеляза момчетата.

— Не искам да съм на ваше място, когато момчетата забележат двете красавици — подсмихна се тя.

Без да подозират, че в момента говорят за тях, Даяна и Кори наблюдаваха тържеството от страни, близо до масите с десертите. Те съвсем не се интересуваха кои младежи са поканени. По молба на баща им Кори се вживяваше в ролята на фотограф и обикаляше групите, като се опитваше да улови настроението на тълпата и техните лица.

— Ще тръгваш ли? — попита Даяна. — Може да гледаме някой филм.

Кори кимна.

— Веднага щом свърши лентата. — Тя се огледа за нещо интересно, което все още не бе заснела. Сети се, че всъщност почти не

бе снимала семейството си.

— Баба е ето там — каза Кори и тръгна към нея. — Ще направя една сним... — Изведнъж се спря, не можеше да си поеме въздух при вида на високия младеж с бяло яке, който внезапно се отдели от тълпата. — Я виж ти — въздъхна Кори и сграбчи ръката на Даяна, за да я спре. — Кой е този? Ето там, току-що се запознава с баба — уточни тя.

Даяна погледна и ѝ отговори:

— Това е Спенсър Адисън. Внукът на госпожа Брамбли, учи в Хюстънския колеж. Той живее с нея... майка му живее в друг град, доведената му сестра е доста по-възрастна от него, ала той не се разбира добре с тях... Почакай малко! Спомних си къде живее с баба си. Майка му сменяше съпрузите си като носни кърпички и така госпожа Брамбли реши да вземе Спенсър под крилото си. Той е на около деветнайсет или дваайсет, не съм много сигурна.

Кори не бе имала връзка с момче до този момент и изведнъж завидя на всички момичета, които си имаха приятели. Почувства се странно. Досега никога не се бе интересувала от мъже.

Даяна се изкикоти, след като забеляза замечтаното ѝ изражение:

— Искаш ли да се запознаеш с него?

— Май искам да се омъжа за него.

— Е, да, но първо трябва да се запознаете — възрази Даяна с присъщата ѝ практичност. — И след това можеш да му предложиш. Хайде, побързай, ще си тръгне...

Тя грабна ръката на сестра си, а Кори изкрещя паникьосана:

— Не сега, не мога! Не искам просто ей така да се изправа пред него и да му стисна ръката. Не мога. Ще ме сметне за хлапе, за пълна идиотка.

— В тъмното можеш да минеш и за шестнайсетгодишна.

— Сигурна ли си? — попита Кори, готова да повярва напълно на преценката на Даяна.

Въпреки че разликата им бе една година, тя смяташе, че Даяна е модел за млада и изискана девойка — сдържана, със самочувствие, уравновесена. Преди малко Кори си мислеше, че изглежда страхотно в широките си морскосини панталони, късото морскосиньо яке със златни нишки по края на ръкавите и златни звезди на реверите. Даяна ѝ помогна с облеклото, също така се зае с гъстата ѝ руса коса —

направи ѝ модерна прическа, която и двете се съгласиха, че правеше Кори да изглежда по-голяма. В този момент Кори бе паникьосана, разкъсваше се от несигурност. Даяна ѝ помогна:

— Разбира се.

— Ами, ако му заприличам на огромна риба, току-що излязла от морето?

— В никакъв случай.

— Не знам дори какво да му кажа! — Сестра ѝ я повлече със себе си, ала тя се дръпна. — Какво да кажа? Какво да направя?

— Хрумна ми нещо. Вземи си фотоапарата — рече Даяна, като видя, че Кори го оставя на шезлонгите. — Не се тревожи. Ще се получи.

Кори бе направо ужасена. В този миг съдбата я накара да се сбогува с детството си и да поеме по друг път. Тя бе толкова развълнувана и изпълнена с копнеж, че и за секунда не пожела спокойствието и сигурността на детските си години.

— Здравсти, Спенсър — каза Даяна, когато застанаха пред него.

— Даяна? — отвърна той, сякаш не вярваше на очите си. — Ти си... пораснала.

— О, така ли, надявам се — пошегува се тя. — Не ми се иска да съм толкова висока. — Даяна се обърна към Кори и продължи: — Това е сестра ми Каролайн.

Мигът, от който Кори се страхуваше, бе настъпил. Благодарна бе, че сестра ѝ я представи с пълното ѝ име, което звучеше по-зряло и изискано. Кори се опита да спре погледа си върху бялата му риза, после се загледа в устните му и най-накрая в лешниковите му очи. Цялата се разтрепери.

Той ѝ подаде ръка и Кори чу гласа му — плътен, кадифен глас, интимен и галещ. Той повтори името ѝ:

— Каролайн.

— Да — задъха се тя, погледна в очите му и му подаде треперещата си ръка.

Дланта му бе широка и топла и той склучи пръстите си с нейните. Тя несъзнателно ги стисна.

Даяна се отмести, като се опита да привлече вниманието на госпожа Бradли и баба им.

— Госпожо Брадли, Кори иска да ви снима заедно с внука ви Спенсър.

— Каква прекрасна идея! — възкликна госпожа Брадли и повика Кори: — Баба ти ми каза, че си страхотен фотограф.

Кори погледна през рамо към госпожа Брадли и кимна, като все още държеше ръката на Спенсър Адисън.

— Как искаш да застанат Спенсър и госпожа Брадли, Кори? — обади се Даяна.

— О, няма значение. — Кори отпусна ръката си и леко я измъкна от неговата.

Бе разтърсена от внезапен порив, искаше да се хареса, ала толкова се развълнува, че грабна фотоапарата си, погледна през обектива, насочи го срещу Спенсър и почти го заслепи със светкавицата, която той определено не очакваше. Спенсър се засмя и тя го снима отново.

— Е, малко прибързах — извини се задъхано Кори и отново насочи фотоапарата.

Този път Спенсър я погледна и се усмихна — ленива усмивка върху загорялото му лице, прекрасни бадемови очи я погледнаха в обектива. Сърцето ѝ заби лудо и тя се притесни да не се разтреперят ръцете ѝ, докато снима. Направи две снимки. Въодушевена, че има шанса да го снима много пъти, да се събужда всяка сутрин до неговото лице, тя напълно забрави госпожа Брадли. Набързо го снима още няколко пъти.

— А сега — произнесе се Даяна, — няколко снимки и с госпожа Брадли, какво ще кажеш? Ако излязат хубави, ще им ги занесем след няколко дни.

Осъзнала, че съвсем е забравила за възрастната жена, Кори се изчерви. Предложи да направи чудесни семейни снимки. Все пак с тази цел техниката и усетът ѝ изместиха вниманието ѝ от красивия обект.

— Този фенер не помага много — отбеляза. Гледайки към обектива, тя се обърна към Спенсър: — Можете ли да застанете зад стола на баба си... Да, точно така. Сега, госпожо Брадли, погледнете към мен... и вие също... Спенсър.

Изговаряйки това красиво име, тя се разтрепери от вълнение. Направи кратка пауза, за да си отдъхне.

— Така е добре, чудесно. — Кори ги снима. Двойката зае предишните си места, а Кори въобще не бе доволна от позата — някак бе изкуствена. Затова каза на Спенсър: — Този път, сложете ръка на рамото на баба си.

— Тъй вярно, капитане — отвърна той, като се пошегува с моряшкия ѝ костюм, и изпълни командата.

Кори също смяташе да се пошегува, но се отказа. После щеше да се наслаждава на остроумието си.

— Госпожо Брадли, искам да ме погледнете. Така е добре. — Тя хареса начина, по който Спенсър бе сложил едрата си ръка върху крехкото рамо на баба си — истински закрилник. — И така, преди да ви снимам, искам да си припомните нещо много съкровено, което сте преживели заедно, само вие... Например, когато Спенсър е бил малко момченце. Може би в зоологическата градина... или как се е учил да кара колело... или пък, когато е изпуснал сладоледа си и е искал да си го вземе обратно... — През обектива видя как Спенсър се ухили и погледна към побелялата коса на баба си. Междувременно госпожа Брадли се усмихна мило и очите ѝ заблестяха. Тя погледна внука си с цялата си любов и нежност. Сложи ръката си в неговата. Кори изщрака два пъти, а сърцето ѝ се изпълни с радост, че е успяла да заснеме такъв съкровен момент.

Тя се усмихна. В очите ѝ се четеше надежда.

— Ще ги дам да ги промият във фотостудио. Тези снимки са много важни.

— Благодаря много, Кори — рече радостна госпожа Брадли, очите ѝ все още блестяха от спомените.

— Аз също искам да се снимам с теб, Спенс, и после трябва да си тръгваме, че доста закъсняхме — чу се приятен женски глас.

Едва сега Кори забеляза, че Спенсър е с момиче. То беше красиво, с тънка талия, големи гърди и изключително дълги и прекрасни крака. Сърцето на Кори спря да бие, ала тя отстъпи назад и ги снима. Изчака светлината на фенера да заслепи противницата ѝ и щракна.

Следващата седмица снимките на Кори бяха готови, а статията на Мардж Крамбейкър се появи в пресата. Цялото семейство се събра

в трапезарията, всички затаиха дъх в очакване Робърт да прочете светската хроника. Цялата страница бе заета от снимки на гостите и украсата, храната и цветята, дори градините.

Статията на Мардж Крамбейкър бе чудесна, лицата на всички засияха, когато Робърт Фостър гордо я прочете на висок глас:

— ... Докато се грижеше нищо да не липсва на никого на това страхотно тържество, госпожа Робърт Фостър Трета (с моминско име Брайтън, от Лонг Вели) демонстрира грация, гостоприемство, обърна внимание на всеки гост, с което определено се нареди начело на класацията за най-добра домакиня в Хюстън. Несъмнено за тържеството допринесоха и родителите на госпожа Фостър — господин и госпожа Хенри Брайтън, които бяха толкова великодушни и любезни, че с радост разведоха много въодушевени гости и бъдещи градинари и занаятчии из новата зеленчукова градина, прекрасните цветя и собственоръчно изработените изделия на Боб Фостър...

ТРЕТА ГЛАВА

Тържеството определено имаше огромен успех, както и снимките, които Кори бе направила на Спенсър Адисън и баба му. Кори бе толкова развълнувана, че поръча да уголемят най-сполучливите — по едно копие за госпожа Брадли и по едно за нея.

Когато ги получи, тя сложи най-хубавата снимка на Спенсър в рамка на нощното си шкафче, после се излегна на леглото, за да се увери, че може да я вижда. Кори вдигна глава и погледна Даяна, която седеше до краката ѝ.

— Не е ли красавец? — въздъхна тя. — Той е едновременно Мат Дилън и Ричард Гиър — дори е по-красив и от двамата, взети заедно. Прилича на Том Круз и на онзи мъж Харисън еди-кой си...

— Форд — допълни Даяна, която винаги изучаваше всичко с подробности.

— Форд — съгласи се Кори, като взе снимката и я сложи пред лицето си. — Един ден ще се омъжа за него. Знам го със сигурност.

Въпреки че Даяна бе малко по-голяма от нея, както и определено по-зряла, по-мъдра и по-практична, тя не я спря.

— В такъв случай — Даяна стана и се пресегна за телефона на Кори — трябва да се уверим, че бъдещият ти съпруг си е вкъщи, преди да занесем снимките на госпожа Брадли. Може да отидем пеш, няма и три километра дотам.

Госпожа Брадли беше поразена от снимките.

— Какъв талант имаш само! — възкликна тя, а болната ѝ от артрит ръка потрепери, когато докосна лицето на Спенсър върху снимката. — Ще я сложа на тоалетката. Не — рече тя и се изправи, — ще я сложа във всекидневната, за да може всеки да я види. Спенсър — извика тя внука си, който в този момент слезе по стълбите и се отправи към външната врата. Той се спря и влезе във всекидневната. Бе облечен в спортен екип в бяло и носеше тенис-ракета — според Кори така бе още по-привлекателен.

Без да обърне внимание на поруменелите страни на Кори, госпожа Брамбли посочи момичетата.

— Познаваш Даяна, нали си спомняш Кори от празненството в събота?

Ако беше казал, че не си я спомня, Кори щеше да умре от унижение и разочарование — точно тук, върху персийския килим на госпожа Брамбли, и сигурно щяха да я погребат с него.

Вместо това той я погледна, усмихна се и кимна.

— Дами, здравейте — каза той, а Кори се почувства двайсетгодишна.

— Момичетата току-що ми подариха нещо много специално. — Баба му подаде снимката в рамка. — Направена е, когато Кори ни накара да си припомним нещо много съкровено? Виж само, великолепна е, нали?

Той взе снимката и Кори изпита почти болезнена радост, когато на лицето му се изписа изненада.

— Прекрасна снимка, Кори — промълви той. Тя усети магнетичния му поглед върху себе си, кадифеният му глас погали сетивата ѝ. — Наистина имаш невероятен талант. — Спенсър върна снимката на баба си, наведе се и я целуна. — Ще играя на тенис в клуба след половин час — добави той. После се обърна към момичетата: — Да ви закарам ли?

Да пътува до Спенсър Адисън в синята му спортна кола кабриолет и вятърът да развява косите ѝ, бе едно от най-прекрасните изживявания, може би щеше да остане най-хубавото до края на живота ѝ. През следващите години Кори се постара да създаде още много такива моменти. Всъщност бе истински гений да измисля разни причини, за да посети бабата на Спенсър, когато той си бе вкъщи. Без да подозира, госпожа Брамбли бе сътрудничила на Кори, като изпращаше Спенсър у Фостърови да занесе сладкиши, рецепти, модели.

Месеците минаваха, а момичето използваше таланта си на фотограф като извинение да снима Спенсър. Търсейки идеалното място за снимки, тя посети Спенсър на тенискорта, когато яздеше, въобще на всички обичайни места, на които ходеше. С увеличаването на снимките в албума ѝ тя започна да си води дневник, който държеше под леглото си. Изписа цялата тетрадка, после изписа още една и още

една. Любимите ѝ снимки на Спенсър, естествено, бяха пръснати из цялата ѝ стая.

Когато баба ѝ я попита защо всички снимки в спалнята ѝ са на Спенсър Адисън, тя я излъга, като обясни надълго и широко, че той притежава уникална фотогеничност и че ако съсредоточи вниманието си върху „един обект“, има възможност да направи зашеметяваща кариера. Подкрепи се с термини от фотографията, говори за изкуствените пози и така нататък. Баба ѝ излезе от стаята малко озадачена и напълно объркана. Естествено, нямаше намерение да повдига отново този въпрос.

Останалите членове от семейството се съмняваха в тези нейни думи, ала не я разпитваха. Кори живееше само заради посещенията си при него, за времето, когато той идваше, въпреки че го правеше по нареждане на баба си. Причините да идва в къщата ѝ обаче не притесняваха Кори; натъжаваше се само когато на няколко пъти той побърза да си тръгне.

Ако имаше известие, че ще ги посети, Кори прекарваше часове наред в стаята си, като трескаво оправяше прическата си, сменяше дрехите си и се опитваше да измисли интересна тема на разговор. Ала независимо как изглеждаше Кори или какво говореше, Спенсър се отнасяше към нея с нежност и внимание, които прераснаха в нещо като братска обич, когато тя навърши петнайсет. Той твърдеше, че е невероятна красавица, и я наричаше „херцогиня“. Спенсър се възхищаваше от всяка нова снимка, после се шегуваше и обикновено говореше за колежа. Понякога дори оставаше за вечеря.

Майката на Кори бе споделила, че може би причината за честите посещения на Спенсър е, че той няма истинско семейство. Бащата на Кори си мислеше на свой ред, че Спенсър обожава да говори с него за петролния бизнес. Дядото на Кори бе напълно убеден, че младият мъж е привлечен от невероятните градини. Бабата на Кори бе непреклонна — Спенсър оценяваше изисканата и здравословна храна.

Кори се надяваше, че той се забавлява да говори с нея и желае да я вижда често, а Даяна бе приятелка до гроб и се съгласяваше с мнението на сестра си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

По някакъв начин Кори успя да се престори, че желае само платоническо приятелство от него, докато не навърши шестнайсет. Дотогава си бе наложила строг контрол; отчасти, защото бе ужасена да не го прогони с огромната си любов и страст. От друга страна, може би, защото още не бе дошъл подходящият момент, в който да му покаже, че е достатъчно голяма, за да има романтична връзка с него.

Съдбата ѝ поднесе тази възможност седмица преди Коледа. Спенс бе дошъл в къщата им и ги отрупа с подаръци от баба му. Имаше по нещо за всеки от семейството, а за Кори имаше и нещо специално от него. Той остана за вечеря и за две партии шах с дядо ѝ. Кори изчака всички да се качат по стайте си, после настоя той да остане, докато тя отвори подаръка си. Ръцете ѝ се разтрепериха, докато късаше хартията на голямата кутия, в която откри огромна книга с изящни корици от най-добрите фотографии в света.

— Прекрасна е, Спенсър! — задъха се тя. — Благодаря ти много. Винаги ще я пазя.

Кори знаеше, че той е поканен на коледно тържество, организирано от негови приятели, и докато го изпращаше до фоайето, за пръв път се почувства зряла жена със самочувствие. Бе облечена с дълга права пола, бяла копринена блуза, кадифена виненочервена жилетка и носеше обувки с високи токчета. Тъй като знаеше, че Спенсър ще дойде тази вечер, беше вдигнала косата си на кок, като бе пуснала само няколко кичура. Тази прическа я правеше да изглежда по-голяма. Даяна се съгласи и добави, че така очите ѝ изпъкват.

— Весела Коледа, Кори — рече той във фоайето и се обърна да си ходи.

Къщата бе украсена за Коледа — елхови клонки, гирлянди, а на кристалния полилей във фоайето бе закачена огромна китка имел, завързана с червена и златиста панделка, и Кори импулсивно изрече:

— Спенс, не мислиш ли, че да не зачиташ коледните обичаи, носи лош късмет?

Той се обърна, ръката му вече бе на дръжката на входната врата.
— О, няма?

Кори кимна, ръцете ѝ бяха склучени зад гърба от нервно очакване.

— И какви обичаи нарушавам?

Тя отстъпи назад и погледна към имела.

— Този — рече, като се опита да не трепери от напрежение.

Той погледна към полилея, после към нея. Спенсър явно се колебаеше. Кори направо искаше да потъне вдън земя.

— Разбира се. Обичаят не те задължава да целунеш мен. Можеш да целунеш някой друг, който живее в тази къща. Прислужницата, Кончита, котката, кучето...

Той се засмя, пусна бравата, ала вместо да се наведе и да я целуне по бузата, което бе най-голямата ѝ надежда, той се поколеба и я погледна.

— Сигурна ли си, че си пораснала за тези работи? Кори потъна в бадемовите му очи, хипнотизирана от пламъчетата в тях. „Да — помисли си с трепет. — Пораснала съм за тези работи и чакам цяла вечност.“

Кори бе сигурна, че той ще намери отговора в очите ѝ. Разбра, когато Спенсър го прочете и ѝ се усмихна.

Кори уверено и тихо изрече:

— Не. — Инстинктивно усети, че желае да флиртува с него, и играта ѝ наистина действа.

Той се поддаде. Хвана брадичката ѝ, наклони главата ѝ назад и през дрезгавия си смях притисна устните си до нейните... само веднъж. Целувката продължи само миг, Спенс отдръпна ръката си и Кори отвори очи.

— Весела Коледа, херцогиньо — пожела ѝ тихо той. Кори усети ледения въздух, когато той отвори вратата. Затвори след него и изключи осветлението във фойето; постоя известно време в тъмнината все още под влиянието на ласките му и нежността, която разпозна в шепота му. Вече две години бленуваше за Спенсър Адисън, ала чаровният му глас и магнетичната му целувка надхвърлиха и най-смелите ѝ мечти.

Единственото нещо, което засенчи щастието ѝ, бе, че Спенсър реши да остане в колежа през пролетната ваканция, за да учи за последните си изпити, и щеше да се върне в Хюстън през юни, когато се дипломираше.

Кори, която не се интересуваше от момчета, реши да използва времето от януари до юни, за да обогати знанията си за мъжете, като излизаше постоянно с различни момчета. Спенс бе с около шест години по-голям от нея, изключително самоуверен, а тя бе започнала да се притеснява, че поради невежеството ѝ за мъжете и срещите с тях ще го засрами или всъщност ще го накара да се отдръпне от нея.

Тя беше известна в училище и имаше много момчета, които изгаряха от желание да излизат с нея. Дъг Хейуърд обаче ѝ стана любимец и постоянен придружител, както и неин довереник.

Дъг бе от горните класове, отговорник на кръжока по дискусии, защитник на футболния отбор, ала причината, която привлече Кори толкова силно към него, бе, че и той също така бе безнадеждно влюбен в момиче, което живееше далеч. В края на краищата можеше да научи много от него — Кори би могла да проникне в света на по-големите момчета, би могла да си говори с него за Спенс. Дъг беше на същата възраст като Спенс, също така умен и със страхотно тяло и се отнасяше с нея като със сестра. Всичко се нареждаше идеално.

Дъг ѝ разказа с подробности какво „мъжете“ харесват у жените и ѝ помогна с няколко съвета как да привлече вниманието на Спенсър, а след това да спечели и сърцето му. Някои от идеите му се оказаха полезни, други — неосъществими, а трети — направо смешни.

През май след седемнайсетия рожден ден на Кори те имаха дълга дискусия относно техниката на целувките — тема, по която тя бе напълно невежа — но когато Дъг, нетърпелив да демонстрира своите умения, се пробва, двамата се превиха от смях. Дъг я накара да сложи ръка на врата му, Кори избухна отново в смях, а той я притисна към себе си. Когато много нежно целуна ухото ѝ, Кори се разсмя така силно, че удари носа му.

Все още се усмихваха, когато той я изпрати до къщата.

— Направи ми услуга — пошегува се Дъг, — ако някога кажеш на Адисън какво правихме днес, моля те, не споменавай моето име. Не искам да ми счупи ръката, все още тренирам футбол в колежа.

Те дори обсъждаха варианта да накарат Спенс да ревнува, за да забележи Кори, ала методите, които Дъг предложи, й се сториха твърде банални и очебийни, а целта — съвсем недостижима.

— Не мисля, че ще мога да накарам Спенс да ме ревнува с тези игрички — въздъхна Кори. — Искam той сам да ме пожелае.

— Все пак не излагай живота ми на опасност. Няма по-добър начин да накараш един мъж да изгуби разума си. Научи ли, че съм те целувал, спукана ми е работата. Повярвай ми — добави той. — Знам го от личен опит.

Кори го наблюдаваше как слезе от бордюра и се запъти към колата си. Думите достигнаха до съзнанието й и й хрумна брилянтна идея.

Все още стоеше на верандата, Дъг си бе тръгнал отдавна. Влезе в къщата, а планът вече бе уточнен до последния детайл.

Веднага щом Спенс се върна през юни, Кори уговори Даяна да убеди майка им да покани Спенс на вечеря в края на седмицата. Госпожа Фостър се съгласи.

— Спенс бе очарован от предложението — съобщи тя на цялото семейство, щом затвори телефона в кухнята.

— Младежът обожава здравословните домашни гозби — рече Роуз.

— Той винаги е възхитен от разговорите ни като баща и син за бизнес и правене на пари — добави убедено господин Фостър. — И на мен ми липсва.

— Трябва да довърша проекта за работилницата — възкликна Хенри. — Спенсър разбира от качеството на дървесината. Младежът трябваше да следва архитектура, а не финанси. Той обожава строителството.

Кори и Даяна се спогледаха заговорнически. Те не се интересуваха защо Спенс прие предложението, просто им бе необходим тази вечер, за да може Кори да го примами навън и да приложи блестящия си план. Задачата на Даяна се състоеше в следното; трябваше да се погрижи всички да отидат на кино след вечерята. Даяна бе избрала филм, който сестра й вече бе гледала, така че нямаше да прави впечатление, че тя ще си остане вкъщи.

Когато Спенс позвъни на вратата, Кори бе много напрегната. Като се опитваше да изглежда напълно спокойна, тя се усмихна и го

посрещна. Кори седна срещу него на масата и скришом изучаваше как се е променил през изминалите месеци. Кестенявата му коса като че ли бе по-тъмна, мъжествените черти на лицето — по-изострени, ала ленивата му и спираща дъха усмивка си бе все същата. Всеки път, когато се смееше на шегите на Кори, сърцето ѝ спираше да бие. Кори бе ходила на срещи четирийсет и шест пъти, откакто се бяха целунали във фоайето на Коледа, и въпреки че повечето от тях бяха с Дъг, шестмесечното ѝ обучение и флиртове ѝ се бяха отразили доста добре.

Сериозно мислеше върху това, докато Даяна поведе цялото семейство към колата, а Спенс взе спортното си яке, явно възнамеряваше също да си тръгне.

— Можеш ли да останеш още малко — попита Кори и се постара да изглежда леко разтревожена. — Имам нужда от... съвет.

Той кимна и се намръщи загрижен.

— Какъв съвет, херцогиньо?

— Не искам да говоря за това тук. Нека излезем навън. Вечерта е прекрасна, а и се притеснявам, че прислужницата ще ни подслушва.

Той тръгна с нея, взе спортното си яке и го преметна през рамо, а Кори отправяше молитви да има поне една десета от спокойствието му. Нощта бе благоуханна, за пръв път от доста време ѝ липсваше влажността, която превръщаше летата в Хюстън в парни бани.

— Къде искаш да седнем? — попита той, когато подминаха две маси с чадъри и продължиха към басейна в края на моравата.

— Ето там. — Кори посочи към един шезлонг до басейна, изчака, докато той се настани, и смело приседна до него. Отметна глава назад и погледна към звездите, като отчаяно се опитваше да събере кураж. Нарочно мислеше само за коледната целувка и за нежността в очите и в гласа му. Той бе почувствал нещо специално онази нощ. Тя бе сигурна. Сега трябваше само да му припомни това чувство.

— Кори, какво искаш да кажеш?

— Ами, малко ми е трудно да ти обясня — рече и нервно се изсмя. — Не мога да попитам майка ми, защото ще се ядоса — добави. — Не искам да говоря за това и с Даяна. В момента се вълнува, че ще учи в колеж от тази есен. — Кори го погледна скришом. Той я наблюдаваше с присвити очи. Тя си пое дълбоко въздух и изплю камъчето: — Спенс, спомняш ли си, когато ме целуна на Коледа?

Той се забави с отговора:

— Да.

— Искам да знаеш, че тогава нямах много опит... Не забеляза ли, не усети ли? — Този въпрос не бе предвиден в плана, така че единственото, което ѝ оставаше, бе да чака.

— Да — рече той.

Без да се замисля, Кори изтърси:

— Е, сега имам къде-къде по-богат опит! Наистина — информира го гордо тя.

— Поздравления — бе краткият му отговор. — А сега да си дойдем на думата.

Тонът му бе толкова рязък и нетърпелив, че Кори се сви от притеснение и ужас. Никога преди това не ѝ бе говорил така.

— Няма значение — изрече, като нервно триеше дланите си в коленете. — Ще си намеря друг слушател — добави, напълно отхвърлила плана и готова да си върви.

— Кори — прекъсна я той, — да не би да си бременна?

Тя се изсмя и седна отново до него.

— От целувката ли? Хей, май си изпуснал някой и друг час по биология, а?

— Предполагам, че не си бременна — иронично изрече той и ѝ се усмихна състрадателно.

Въодушевена от идеята да го накара поне веднъж да загуби самообладание, Кори продължи да се шегува с него.

— Да не би футболният отбор на Хюстънския колеж да не изучава биология? Виж, ако е така, по-добре да спестиш таксата за семейство и да поговориш с Тед Морис от Лонг Вели. Баща му е лекар и когато Теди бе осемгодишен, ни обясни всичко за „опрашването“.

Спенсър се заливаше от смях, а Кори продължи:

— Разбира се, той използва двойка костенурки, за да ни обясни нагледно.

Все още усмихнат, Спенсър се премести и се облегна на шезлонга, сви левия си крак, така че докосваше хълбока на Кори. Десният му крак бе изпънат напред, тази година два пъти го бе контузил.

— Добре — рече мило той, скръсти ръце на гърдите и вдигна вежди, — да чуем тогава.

— Дясното ти коляно притеснява ли те?

— Не, притеснява ме твоят проблем.

— Ти все още не знаеш какъв е той.

— Именно.

Закачките върнаха спомените им на споделена нежност, той изглеждаше толкова спокоен и властен — сякаш би могъл да разреши проблемите на целия свят — и Кори бе готова да се свие до него и напълно да забрави за целувката. От друга страна, ако бе приложила плана си успешно, щеше да усети тялото му, да го прегърне и накрая Спенс да я целуне. „Определено по-привлекателна алтернатива“ — помисли си Кори и се опита да изглежда колкото се може по-съблазнителна. Може би ако бе облякла по-тясна и по-къса дреха, щеше да е по-неуστοима, отколкото с белите панталонки и поло, е които бе в момента, но поне подчертаваха тена ѝ.

— Кори — започна Спенс сериозно, — проблемът?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Ами става въпрос за целуването... — започна неуверено.

— Това го разбрах. Какво искаш да знаеш?

— Как разбираш кога е време да спреш?

— Как разбираш какво?... — повтори той изумен, после обясни уверено и вещо: — Когато не можеш вече да издържаш от наслада и опиянение, тогава спиращ.

— Ти тогава ли спря?

Спенсър изглеждаше така, сякаш бе засрамен от думите си. След миг се възмути.

— В момента не обсъждам себе си.

— Добре — съгласи се Кори, наслаждавайки се на неудобството му, — става въпрос за друг. Да кажем... Дъг Джонсън.

— Хайде да спрем с преструвките. Значи се срещаш с някой си Джонсън и той иска повече, отколкото ти можеш да му дадеш. Ако искаш моя съвет, ще ти го дам. Кажи му да се разкара.

Тъй като Кори не бе сигурна как ще реагира Спенсър, бе готова с няколко варианта, с които да маневрира, но да не се отклони от целта. Тя изпробва първия:

— Това няма да помогне. Всъщност се срещам и с други момчета, ала всичко става толкова бързо, след като започнем с целувките.

— Какво ме питаш? — попита разтревожено той.

— Бих искала да знам какво да правя, когато нещата излязат извън контрол. Някои по-специални напътствия, ако може.

— Ами, определено няма да съм аз този, който ще ти ги даде.

— Добре тогава — призна поражението си Кори и блъфираше, сякаш трябва да спаси гордостта си. — Но ако случайно попадна в дом за самотни майки, защото ти не си ми казал каквото е било необходимо, ти ще си толкова виновен, колкото и аз!

Тя се изправи, ала той я хвана за китката и я дръпна да седне отново.

— О, не, няма да го позволя! Няма да приключваш разговора ни с подобна забележка, ясно ли е?

Преди миг Кори смяташе, че е загубила битката, ала сега определено бе победителка. Спенс падаше в капана. Бе неуверен. Кори се приготви за по-нататъшни действия, като, разбира се, бе изключително предпазлива.

— Какво... точно... ти трябва да знаеш? — попита той.

— Искам да ми кажеш как да позная, когато нещата излизат извън контрол.

Разкъсван от несигурност, Спенсър затвори очи:

— Ще ти кажа основните симптоми — промърмори, — но си мисля, че ти вече ги знаеш, по дяволите!

Кори ококори очи и невинно изрече:

— Ако ги знаех, щях ли да питам сега?

— Кори, просто е абсурдно да седя тук с теб и да ти описвам с подробности всеки етап от целувката.

Тя хвърли въдицата и се приготви за улов:

— Можеш ли да ми покажеш?

— Не, полудя ли! Но поне ще ти дам някои добри съвети. Първо, срещаш се с неподходящи момчета, ако всички те искат повече, отколкото ти си готова да дадеш.

— О, предполагам, не съм обяснила както трябва. Това, което исках да кажа, е, че може би аз оставям погрешно впечатление. Може би проблемът е в начина, по който ги целувам.

Спенс падна в капана.

— И как, по дяволите, ги целуваш? — попита той разярен. — Няма значение — добави и рязко се облегна назад.

Кори сложи ръце на раменете му и нежно го дръпна напред.

— Сега, не изпадай в истерия — изрече тя. — Просто се отпусни.

Усети напрегнатите му рамене, сякаш бе на терена и се приготвяше да посрещне топката. Днес бе поел пас, който нито очакваше, нито искаше, и за съжаление наоколо нямаше друг, на когото да го подаде.

Мисълта я накара да се усмихне и очите му се присвиха: Кори се почувства превъзходно, самоуверена, тъй като тя режисираше пиесата. Почувства се щастлива.

— Спенс — рече тя. — Просто ритни топката. Толкова е лесно.

Шегичките ѝ и желязното ѝ спокойствие го раздразниха още повече:

— Не мога да повярвам, че искаш да направя това!

Кори спусна клепачите си и го погледна предизвикателно.

— Кого другиго да помоля? Може би трябва да накарам Дъг да...

— Добре, ще ти покажа — прекъсна я рязко той. Коляното му все още се опираше в хълбока ѝ, като не ѝ позволяваше да се приближи към него.

— Можеш ли да си преместиш крака?

Той пусна левия си крак на земята, без да мърда тялото си. Кори се нагласи по-близо до него.

— Сега какво? — попита той, ръцете му бяха упорито скръстени на гърдите.

Кори имаше готов отговор точно за такъв въпрос:

— Сега, представи си, че си Дъг...

— Не искам да съм Джонсън — отвърна Спенс огорчен.

— Добре, представи си, че си някой друг, но спортист, нали?

— Добре — процеди той. — Сега аз съм най-готиният спортист.

Кори изчака Спенс да се протегне за нея, да направи нещо.

— Можеш да започнеш веднага, щом си готов — каза тя, когато той не се помръдна.

— Защо аз трябва да започна? — възмути се Спенсър.

Кори погледна смутеното му лице и за малко да избухне в смях. Вечерта бе започнала с надеждата тя да осъществи най-съкровения си мечта — Спенс да я целуне истински. Тя бе неуверената и нервната.

Сега сякаш двамата си бяха разменили ролите — Спенсър бе загубил самообладание, а тя му се наслаждаваше.

— Ти трябва да започнеш — рече тя, — защото по този начин се правят... тези работи. — Когато той не се помръдна отново, тя се престори на угрижена. — Знаеш ли как да започнеш?

— Мисля, че да — смутолеви той.

— Защото, ако не си сигурен, мога да ти помогна. Повечето момчета...

Кори прекъсна абсурдното си обяснение, тъй като забеляза как възмущението му изчезна и очите му засияха от възбуда. Явно се забавляваше.

— Какво правят повечето момчета? — попита той ухилен и я притисна към гърдите си. — Така ли започва Джонсън?

Той се наведе към нея и Кори си помисли, че ще получи страстна целувка, която ще я накара да се разтрепери цялата. Ала Спенс я целуна бързо и непохватно и тя поклати отрицателно глава.

— Не? — пошегува се той. Прегърна я силно и нежно захапа ухото ѝ. — А това как беше?

Спенс се шегуваше, както забеляза Кори. Тя си помисли, че може би само това можеше да получи. Не искаше идеалният ѝ план да се провали, ала не можеше да престане да се смее, докато Спенсър имитираше как нещастният Дъг Джонсън се опитва да се възползва от нея.

— Обзалагам се, че тази техника му е любимата — рече той и започна да я целува, като нарочно удари носа ѝ. — А?

Кори се заливаше от смях. Опря челото си на гърдите му и кимна.

Той я хвана за брадичката, вдигна лицето ѝ и потри нос във врата ѝ, сякаш бе малко кученце.

— Моля те, уведоми ме, когато те подлудя от страст.

Кори се смееше неудържимо.

— Страхотен ли съм? — попита той и продължи да се гали в нея. Очите ѝ бяха насълзени. Тя го погледна и поклати глава.

— Ти си направо страхотен... но просто не си... Дъг.

Спенсър се ухили. В този интимен момент, когато той бе обвинил ръце около раменете ѝ и ѝ се усмихваше, Кори се почувства напълно уверена. Жива. Спокойна. Както и той — знаеше го със сигурност.

Също така бе убедена, че той ще я целуне отново и че с шегите са приключили.

Без да откъсва поглед от лицето ѝ, Спенс повдигна брадичката ѝ и бавно се наведе към нея.

— Време е — рече тихо и приближи устните си към нейните — да погледнем на проблема от биологична гледна точка.

При допира на устните му тялото на Кори се скова. Той очевидно усети реакцията ѝ, тъй като леко се отдръпна и започна да я целува по страните, докато тя изстена.

— За да получим точните данни... — Устните му бавно се сведоха към нейните... — и двата субекта трябва... — устните му оставиха влажни следи по кожата ѝ — да участват в... — Той отдели устни от ухото ѝ, ръката му погали шията ѝ и намести главата ѝ по-близо до себе си — в експеримента.

Целуна я бавно, настоятелно, като постепенно увеличаваше натиска и предразполагаше Кори да разтвори устните си. Когато тя стори това, той не след дълго я накара да загуби представа за реалността. Кори плъзна ръце по гърдите му. Искеше да почувства езика му, да изпита максимално удоволствие.

Пръстите му се заровиха в косата ѝ, махнаха шнолите в нея и изведнъж поток от руси кичури ги обгърна като воал. Всичко излезе извън контрол. Тя го целуваше ненаситно, играеше си с езика му. Беше настоятелна, страстна и нежна.

Ръцете му обгърнаха гърдите ѝ, Кори се притисна още по-близо към него, впи нокти в гърба му, тялото ѝ сластно се допираше до нарастващата му възбуда, ръцете му обгърнаха хълбоците, като я притискаха все по-силно и накрая се намести върху нея.

Години бе жадувала за него и макар че нямаше много опит, Кори отвърщаше със страст на безкрайните му и хипнотизиращи целувки. Ръцете ѝ галеха стегнатите му гърди, проучваха всяка извивка, всеки мускул. Кори започна да целува цялото му тяло, смело завладяваше мъжа, чиито дълги пръсти галеха гърдите ѝ, изтезаваха я, измъчваха я. Времето престана да съществува за нея, желанието ѝ стремително нарастваше, чувствителната му уста жадно пиеше от нея все по-настоятелно... Спенс разтвори краката ѝ с коляното си, ръцете му... застинаха.

Той откъсна устни от нейните и се изправи толкова рязко, че Кори беше поразена.

Изражението на лицето му бе отвратително.

Беше смръщил вежди, потресен от стореното. Не откъсваше поглед от телата им. Осъзна, че ръката му все още лежи на гърдите ѝ, и рязко я отдръпна. Погледна я така, сякаш се срамуваше от самата нея. Обвинителният поглед се премести към лицето ѝ и гневът му премина в шок.

Кори изпита радост и надежда. Той бе изгубил контрол и това никак не му харесваше. Спенс никога не си бе представял, че тя ще е способна да стори това, ала тя го накара да се самозабрави. Точно така. Изпълнена с гордост и любов, удовлетворена, Кори бегло се усмихна, ръката ѝ все още бе на гърдите му.

— Е, как бях?

— Зависи какво се опитваше да направиш? — рязко изрече Спенс.

Тя се изправи на лакти, бе толкова щастлива, че го бе накарала диво да я пожелае, че нищо не можеше да помрачи радостта ѝ.

— И така, след като вече свършихме с демонстрациите — пошегува се тя, — ще можеш ли да ми кажеш в кой момент нещата излязоха извън контрол?

— Не — отвърна той и седна до нея.

Кори се наслаждаваше на ситуацията, усмихвате се най-невинно.

— Но ти трябваше да забележиш кога настъпва моментът. Какво точно правя аз. Да опитаме ли още веднъж?

— Никакви опити повече. — Той се изправи. — Баща ти ще ме подгони с пушката, ако разбере какво се случи тази вечер, и с пълно право.

— Нищо не се случи.

— Ти така ли наричаш „това“. Не се учудвам защо момчетата се държат така с теб.

Тя тръгна след него, като се опита да изглежда дълбоко засегната.

— Значи нещата при нас излязоха извън контрол, така ли?

— Не са излезли извън контрол. Това не може да се случи.

ПЕТА ГЛАВА

Той си тръгна и Кори го видя отново едва в Деня на благодарността. Когато семейството му дойде в къщата им, тя имаше чувството, че не е постъпила правилно. Ала какво да направи, като животът ѝ зависеше от това. Освен това, ако целувките ѝ не му въздействаха, той нямаше да е толкова неспокоен.

Даяна бе склонна да се съгласи и Кори отново я помоли да ѝ помогне да осъществи мечтата си, най-голямата в живота ѝ. Новият план бе следният: по време на гостуването на Спенс и семейството му да изглежда тъжна. Веднага щом забеляза, че той обърна внимание на настроението ѝ, Кори го остави във всекидневната е Даяна. Скри се в ъгъла, за да види как се развиват събитията.

— Горката Кори — рече Даяна.

— Какво ѝ е? — веднага попита Спенсър и сърцето на Даяна се сви при загрижения му вид.

— Тя очакваше с нетърпение коледните танци. Това е най-важното събитие през целия семестър. Тя е в групата по украса. Купи си роклята преди месеци...

— Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че Дъг Джонсън трябваше да я придружи — той е във футболния отбор на Бейлърс, — ала днес сутринта ѝ се обади и я уведоми, че семейството му ще празнува коледните празници на Бермудските острови. Те са твърдо против той да остане тук. Чувствам се ужасно заради Кори.

— Може би е по-добре да не излиза с футболисти. Знаеш ли какви са те, опитват се да притежават всяко момиче, като, разбира се, му отделят няколко часа от ценното си време.

— Ти също беше футболист — засмя се Даяна.

— Точно затова знам това, което току-що казах.

— Работата е там, че тя не може да отиде. Танците са много важно тържество, особено ако ти е последната година в гимназията.

— Защо не помоли някой друг да я придружи? — предложи той объркан и смутен, че Даяна споделя този проблем.

— Кори има много приятели, но те вече са заети.

На Кори ѝ се стори, че минаха часове, преди той да каже:

— Искаш да кажеш, че трябва аз да я придружа?

— Ами това зависи от теб. — Даяна се изправи, излезе от стаята и докато се разминаваше със сестра си в трапезарията, се поздравиха мълчаливо за успеха. Кори почти бе влязла във всекидневната, когато се усети, че се хили като идиотка, и се опита да изглежда като мъченица. Спенс дори не я погледна, облече якето си и тръгна към вратата.

— Майка ми си идва за Коледа — каза.

— Това е чудесно.

— С нетърпение чакам да я видя — продължи той и малко се засрами от проявата на сантименталност. — Работата е там — добави рязко, — че не съм я виждал от три години. Даяна ми обясни, че нямаш кавалер за коледните танци. Аз ще съм в Хюстън и ако нямаш нищо против старец като мен да ти бъде кавалер, ще дойда да те взема. Ако дотогава не намериш друг кандидат.

Кори едва не припадна от радост, но запази самообладание и отвърна:

— Много мило от твоя страна.

— Сега пътувам за Далас. Кажи ми кой ден да дойда, за да те придружа.

— О, добре — рече Кори. — Още сега мога да ти кажа. Танците са на двайсет и първи. Можеш ли да ме вземеш в седем?

— Разбира се. А ако се появи по-подходящ кандидат, ми се обади. Той закопча якето си, стъпи на първото стъпало и се обърна.

Кори се опита да се държи колкото се може по-зряло:

— Ти си истинско съкровище, Спенсър.

В отговор той я погали по брадичката, сякаш бе шестгодишна.

ШЕСТА ГЛАВА

На дваайсет и първи декември в седем часа Кори слезе по стълбите в турскосиня копринена рокля и сини обувки с високи токчета. Не изглеждаше, а и не се чувстваше като дете. Тя се бе превърнала в жена, очите ѝ блестяха в очакване и бяха изпълнени с любов. Пепеляшка на път за бала наблюдаваше през прозореца на всекидневната кога ще дойде принцът на мечтите ѝ.

Принцът закъсняваше.

Когато стана осем без петнайсет, Кори позвъни в тях. Знаеше, че баба му възнамерява да се върне от Скотсдейл утре и е пуснала прислугата в отпуска за Коледа. И така, когато никой не отговори, Кори бе убедена, че Спенс пътува към тях.

Когато не дойде и в осем и петнайсет, баща ѝ любезно предложи да отиде до къщата му и да провери защо Спенс се бави, да не би да има някакъв проблем.

Изпълнена с подозрение и лоши предчувствия, тя изчака баща си, напълно убедена, че само смърт или сериозна болест могат да попречат на Спенс да удържи на обещанието си. Господин Фостър се върна след двайсетина минути. Беше ядосан и Кори разбра, че новините са лоши. Много лоши. Баща ѝ говорил със семейния шофьор, който живееше в апартамента над гаража, и той му казал, че Спенсър е решил да не идва за празниците. Според него майката на Спенсър, която всички очакваха да се прибере за Коледа, заминала за Париж и по тази причина бабата на Спенсър решила да остане в Скотсдейл за новогодишните празници.

Кори изслуша обяснението, като се задушаваше от мъка и се бореше с напирещите сълзи. Неспособна да понесе състраданието и възмущението на семейството си, тя се качи в стаята си, съблече красивата си рокля, която бе избрала толкова внимателно, за да го впечатли. През следващата седмица скачаше всеки път, щом телефонът звъннеше, убедена, че той ще се обади, за да обясни и да се извини.

До Нова година не ѝ се обади. Кори взе синята рокля от гардероба и внимателно я сложи в кутия, махна всяка негова снимка от стените и огледалата.

След това слезе във всекидневната и се обърна към цялото семейство с молбата никога да не споменават за Спенсър в нейно присъствие. Тя бе чакала твърде дълго, бе крайно възмутена и разочарована и не желаше да го вижда до края на живота си. Все още разгневен заради страданието, което Спенсър причини на Кори, господин Фостър не се съгласи. Той заяви, че на Спенсър му се разминава доста леко и че заслужава да се бичува, поне с думи, ако не физически. Кори спокойно отвърна, че не би искала той да узнае, че го е чакала толкова дълго, че се е притеснявала и е страдала.

— Нека си мисли, че съм отишла на танците с друг — твърдо изрече.

Господин Фостър продължаваше да спори. Като баща на Кори щеше да му достави изключително удоволствие „да каже две-три приказки на този младеж“. Майката на Кори сложи ръка на рамото му и заяви:

— Гордостта на Кори е по-важна и е по-добре да я послушаме.

Даяна също беше ядосана на Спенсър, но беше съгласна с Кори.

— Аз също бих искала да му дам добър урок, татко, ала Кори е права. Не бива да казваме нищо, което да го накара да си мисли, че е бил толкова важен за нея.

На следващия ден сестра ѝ дари прекрасната синя рокля с благотворителна цел. Изгори всички снимки.

Остави само тези в огромните красиви албуми, които държеше под леглото си. Сложи албумите в голям кашон и ги качи на тавана, като реши един ден да извади снимките и да използва албумите и рамките за по-подходящи цели.

Когато си легна вечерта, Кори не заплака, не си позволи дори и за миг да мечтае за Спенсър Адисън. Тя изхвърли от живота си не само снимките му, но и загърби прекрасното си и изпълнено с нереални мечти детство.

След това съдбата ѝ предостави две възможности да види Спенсър: първата бе на погребението на баба му през пролетта и другата — на сватбата му за млада нюйоркчанка през лятото. Кори беше на погребението заедно с цялото си семейство, но когато отидоха

да изкажат съболезнованията си на Спенсър, тя нарочно се изгуби сред тълпата. Загледана в украшения с цветя ковчег, Кори си взе сбогом с възрастната жена, по страните ѝ се стекоха сълзи. След това си тръгна.

Нито тя, нито семейството ѝ присъстваха на сватбата му, която се състоя в Хюстън, където живееше бабата и дядото на младоженката.

През първата брачна нощ на Спенс тя направи точно това, което замисляше от известно време: спа с Дъг Хейуърд.

За нещастие младият мъж, на когото позволи да отнеме девствеността ѝ, бе по-скоро приятел и довереник, отколкото любовник. Кори се опита да излекува раненото си сърце в непохватната му прегръдка.

След време тя съвсем забрави за Спенсър. Съществуваха други, по-хубави неща, върху които да се съсредоточи, да очаква и да празнува.

Фостърови бяха известни из целия щат. Всички членове на семейството споделяха еднакви интереси — градинарство, готварство, занаятчийство и както изглеждаше, Мардж Крамбейкър бе най-голямата им приятелка, тъй като продължаваше да пише статии за тях. Когато Кори бе в първи курс на колежа, редакторката на „Домът и градината“ видяла статия във вестника, посетила семейството, присъствала и на тържеството им по случай Четвърти юли, след което решила да създаде рубрика и да я нарече „Забавление в стил Фостър“.

Когато излезе броят на списанието, в него бяха публикувани снимки на сервизите на баба ѝ — порцеланът, който лично Роуз бе изрисувала, ръчно изработените ѝ рогозки, прекрасната украса с цветя, която бе дело на Кори и майка ѝ. Също така бяха показани и някои от любимите ястия на семейството, снимките бяха с изключително качество и всичко бе описано с подробности, бяха включени рецепти и съвети как да се отглеждат подправките и билките, плодовете и зеленчуците, които се използват за направата на гозбите. Накрая майката на Кори се опита да изрази как се чувства:

„Аз мисля, че удоволствието да организираш тържество, да приготиш вкусно ястие, да се грижиш за градината, да обзаведеш стая, идва от това, че го правиш с хората, които обичаш. Изпитваш истинско удовлетворение от усилията, които си положил, независимо колко големи са били те.“

Статията завършваше с „Идеалът Фостър“.

По-късно много други списания се свързаха с тях и ги молиха за статии и снимки, като заплащането бе много добро. Майка ѝ, баба ѝ и дядо ѝ даваха идеите, Даяна се зае да напише статиите, а Кори правеше снимките.

В началото бе нещо като семейно хоби.

Робърт Фостър почина внезапно пет месеца след голямата криза на борсата през 1987. Когато адвокатът и счетоводителят му обясниха подробно финансовото състояние на семейството, те разбраха защо е бил толкова напрегнат и зает през последната година. За да ги защити, им бе спестил доста проблеми. Така че семейното хоби се превърна в бизнес и им помогна да оцелеят. Статиите на Мардж Крамбейкър бяха направили Мери Фостър звезда — най-известната домакиня в Хюстън, ала след смъртта на Робърт това вече нямаше значение за никого, особено пък за скърбящото семейство.

Илайза Ланиър — съпругата на един от най-богатите бизнесмени в Хюстън, им подаде ръка и им помогна да си върнат славата. Няколко седмици след смъртта на Робърт тя позвъни на Мери и любезно я попита дали би желала да организира „Балът на орхидеите“. Когато Мери се съгласи, Илайза използва огромното си влияние да убеди и останалите организатори.

За пръв път в историята на баловете организацията се поверяваше на един човек. Илайза бе предложила приятелството и подкрепата си. Мери никога не забрави този жест. Няколко години по-късно съпругът на Илайза бе избран за кмет на Хюстън и Мери имаше възможност да изрази благодарността си. Тя изпрати огромна кошница за пикник с големината на лек автомобил, украсена с червени и сини панделки.

В нея имаше ръчно изрисувани чаши за вино, сервиз за кафе, свещници, салфетници, оливерници, салфетки и покривки, изработени със сръчност и любов. Това бе сервиз за пикник за двајсет и четири души. На всяка негова част имаше монограм „Ланиър“, изписан в червено, бяло и синьо.

Въпреки че семейство Фостър се завърнаха триумфално сред Хюстънското висше общество, те нямаха достатъчно приходи, за да поддържат огромната къща. Тежката работа започна да оказва влияние върху майката на Кори и нейните родители.

Даяна реши, че семейството трябва да използва известността си и да се опита да публикува разнообразни статии за дома и за развлечения. Тази идея ѝ се струваше по-разумна от организирането на тържества. Даяна бе дъщеря на един от най-видните бизнесмени в Хюстън и бе наследила неговата амбициозност.

Тя направи успешен бизнесплан, събра всички рецепти и статии, които бяха публикували през годините. Направи и колекция от най-хубавите снимки на Кори.

— Ще го направим — заяви тя пред сестра си, преди да се срещне с банкера, стар приятел на баща ѝ. — И то по неповторим начин, с доста голям заем. Иначе ще се провалим, не защото не сме добри или защото нямаме опит и ни липсва професионализъм, а защото нямаме толкова пари, че да покрием разходите за първите две години.

По някакъв начин тя се сдоби с тези пари.

Първият брой на „Прекрасен живот“ излезе след една година и въпреки че изпитаха огромни затруднения и бяха изплашени до смърт, читателите го харесаха, „Фостърс Ентърпрайзиз“ започна да издава също готварски книги и списание за обзавеждане. В него снимките на Кори донесоха доходи на семейството, за които дори не бяха и мечтали.

Всички тези мисли се въртяха в главата на Кори по пътя за Нюпорт. След десет години и десетки фотоапарати и камери, пътят, който бе извървяла, наподобяваше кръг. Сега отново се връщаше в началото, за да снима Спенсър Адисън...

Кори паркира колата и провери колко е часът, след което колебливо отвори вратата. Изкачвайки първите няколко стъпала пред къщата, осъзна, че идеята да види Спенсър отново, не я депресира. Бе се справила успешно с ужасните спомени, погребани на тавана, снимките и албумите. Вече разсъждаваше като възрастен човек и те не можеха да я наранят.

Тогава просто бе романтичка, привлечена и наранена от „по-голямо момче“. Той я отблъскваше и в края на краищата се подигра с нея. Бе толкова просто.

Вече не е дете, скоро ще навърши двайсет и девет години, има много познати, толкова осъществени мечти и животът, който ѝ предстои, е твърде вълнуващ.

Спенсър бе... непознат. Непознат, чийто брак бе приключил пет години, след като бе сключен. Непознат, който бе останал да живее на Източното крайбрежие, и където бяха единствените му роднини — доведената му сестра и племенницата му, която щеше да се омъжи.

Като се замислеше, не можеше да повярва, че прие толкова зле предложението и самата идея да го види отново. Сватбата, която щеше да снима за „Прекрасен живот“, щеше да се окаже вълнуващо събитие и истинско предизвикателство за кариерата ѝ, а тя беше професионалистка. Всъщност чувствата, които бе изпитвала към него, не бяха истински, а увлечението ѝ — изключително глупаво. Може би трябваше да вземе всички снимки от тавана и да ги изпрати в Нюпорт. В края на краищата на нея не ѝ бяха нужни. Това са спомени от неговото детство, може би трябва да му ги даде.

Всички се бяха събрали на масата в кухнята. Навсякъде бяха разпилени листове хартия.

— Здравейте — с усмивка изрече Кори и седна. — Кой ще дойде с мен в Нюпорт?

Майка ѝ, баба ѝ, дядо ѝ и Даяна ѝ се усмихнаха.

— Всички с изключение на мен — отвърна Хенри Брайтън и се загледа в бастуна, който вече използваше. — Вие, момичета, ще се забавлявате както винаги!

СЕДМА ГЛАВА

Самолетът, с който пътува Кори, закъсня с два часа. Беше около шест часът, когато таксито зави по глуха уличка. Наоколо имаше истински палати, построени в началото на века. Спенс живееше в края на улицата, домът му бе най-големият дворец наоколо.

Сградата беше U-образна, триетажна, истинско произведение на изкуството, с изключителни архитектурни качества и огромни бели колони, които се извисяваха и образуваха арка пред входа. Независимо какво си мислеше за Спенсър Адисън, Кори се влюби в къщата му от пръв поглед. Моравата беше оградена с висока желязна ограда. Алеята водеше към богато украсена порта, която се отвори автоматично веднага след като шофьорът изрече името ѝ по интеркома. Икономът отвори входната врата и Кори беше поразена от гледката — осмоъгълно фойе, високо повече от два метра, с мраморни бледозелени колони. То бе подходящо за красиви жени с бални рокли, скъпи кожи и отрупани с бижута, а не за модерни делови дами в тъмни костюми. Да не говорим за фотографка, навлякла турскосиня копринена риза и бял панталон от габардин. Ако съдеха по бижутата, никога не биха я пуснали през входната врата, дори и с огромната златна гривна на ръката ѝ и златните обици с тюркоази. Разбира се, те бяха истински и висококачествени, ала това си бе бална зала за изумруди и рубини.

— Бихте ли ми казали къде да намеря екипа на списание „Прекрасен живот“? — попита Кори икономата, като приближиха главното стълбище.

— Мисля, че с в задната градина, госпожице Фостър. Ако желаете, мога да ви придружа дотам и да отнеса багажа в стаята ви.

Кори гореше от нетърпение да провери как върви работата и веднага прие предложението на икономата.

Почти всички стаи покрай които минаха, бяха украсени за сватбата.

Можеше да разпознае работата на майка си в трапезарията. Масата, за четирийсет души бе подредена с изящен порцелан и ръчно изплетени дантелени покривки. Несъмнено почеркът на семейство Фостър щеше да се забележи чрез оригиналната украса на трапезата в деня на сватбата. Щяха да сложат цветя в средата на масите, като аранжирани им щеше да бъде уникален и всяка дама на сватбата щеше да ги отнесе у дома си — бе пояснила госпожа Фостър в „Прекрасен живот“. Цветята щяха да са символ на уважение и обич от страна на домакинята.

Госпожа Фостър бе в задната градина, опиянена от гледката на кристалната синя вода и залеза, обагрен в розово и златно, като междувременно напътстваше четирите помощници, които сестрата на Спенсър бе наела, бабата на Кори стоеше до нея, и раздражено отпращаше асистентките и се суетеше около цветята и украсата.

Кори се приближи и прегърна баба си и майка си.

— Е, как върви? — попита тя.

— Всичко е по план — отвърна майка ѝ и я целуна по бузата.

— Пълна бъркотия! — възкликна възмутено баба ѝ. Годишите не я бяха променили. Бе станала само малко по-рязка и раздражителна, но лекарят бе казал, че това често се наблюдава при по-възрастните. Тя винаги казваше истината, дори и да боли. Без лоши чувства, разбира се.

— Анджеа, майката на булката, си вре носа навсякъде. Истинска досадница!

— А булката, как е тя? — попита Кори, като нарочно не се поинтересува за Спенсър.

— О, тя е голяма сладурана — рече баба ѝ. — И красавица. Казва се Джой. Не съм виждала по-тъпо момиче от нея, да ти кажа честно — добави и даде напътствия на една от помощничките.

Кори потисна смеха си и погледна през рамо, после се спогледаха заговорнически с майка ѝ, която малко притеснена изрече:

— Знам колко е важно да отразяваш такива важни събития в списанието, но баба ти направо се преуморява. Вече не може да се справя с напрежението.

— Знам — рече Кори, — но тя винаги настоява да участва. — Тя погледна към суматоката наоколо. — Ще стане невероятно.

— Кажи го на майката на булката, защото ще ни подлуди. Горкият Спенс. Ако не направи нещо, за да усмири Анджеला, въобще не ми се вярва сватбата да се състои. Сестра му постоянно ни се пречка и се оплаква. Прилича на разярен териер. Тя реши да направи сватбата на Джой тук, също така и ние да се погрижим за това грандиозно събитие, а Спенс покрива всички разходи. Даяна бе права: той не се оплаква за нищо, а Анджеला не спира.

— Чудя се защо ли той плаща, след като се предполага, че съпругът на Анджеला е немски аристократ със заможни роднини.

Госпожа Фостър се наведе и взе огромен лист хартия.

— Според това, което ми каза Джой, а тя е като латерна — във вените на господин Рихард тече синя кръв, ала той няма наследство. Или поне не притежава парите, с които разполага Спенс, а и като се замислиш, Анджеला и Джой са единственото му семейство. Баща му се ожени повторно още докато Спенс бе бебе и не се интересуваше от него, а докато майка му бе жива, бе толкова заета с партита и забавления, че не й оставаше време за собственото ѝ дете. Господин Рихард не е истинският баща на Джой. Баща ѝ е вторият съпруг на Анджеला. Или май бе третият. Както и да е, според Джой Спенс плаща сватбата, защото сестра му мисли, че е много важно Джой да бъде омъжена както подобава на доведена дъщеря на немски аристократ.

Кори се изсмия над проблемите на богатите с неизброими бракове:

— А младоженецът?

— Ричард? Не знам много за него. Не съм го видяла още, а и Джой не говори много за бъдещия си съпруг. Тя прекарва повече време с един от помощниците ни, Уил. Предполагам, че се познават отдавна и като че ли се забавляват, когато са заедно. Между другото, видя ли Спенс вече?

Кори поклати глава и отметна косата от челото си.

— Сигурна съм, че ще се сблъскаме рано или късно.

Госпожа Фостър кимна към група от трима души:

— Това са господин и госпожа Рихард и Джой. Вечерята е след два часа. Мисля, че е добра идея да ги поздравим и да се качим да разопаковаш багажа си. През следващите два часа ще бъде спокойно, а после ще настане суматоха, която ще свърши след три дни.

— Чудесно. Трябва да се обадя по телефона преди вечеря.

— Между другото — добави майка ѝ, — двете с баба ти ще вечеряме в малката стая до кухнята, а не в трапезарията със семейството.

— Да не искаш да кажеш, че Спенсър се отнася с нас като с прислуга? — изненада се Кори.

— Не, не, не — засмя се госпожа Фостър. — Ние предпочитаме да вечеряме в кухнята. Повярвай ми, по-приятно с там. Освен ако не искаш да слушаш глупавите разговори на господин и госпожа Рихард и техните приятели, които също са поканени на сватбата. Джой обикновено се храни с нас в кухнята. И на нея ѝ харесва там.

Госпожа Фостър бе описала Анджеला като териер, но Кори не се съгласи, след като се запозна с тримата. С късо подстриганата си платиненоруса коса и кафяви очи Анджела бе екзотична и елегантна — и изнервена — като руска хрътка. Съпругът ѝ Питър приличаше на доберман — темпераментен, лъскав и надменен като истински благородник. Джой беше... Джой беше сладък кокершпаньол с вълниста светлокафява коса и топли кафяви очи. След като се запознаха с нея, хрътката и доберманът нападнаха майка ѝ и я отвлякоха някъде, за да ѝ покажат нещо, което не са харесали във всекидневната, като оставиха Кори сама с Джой.

— Ще ти покажа стаята — предложи любезно осемнайсетгодишната Джой.

— Ако си заета, ще попитам иконома къде е, не се притеснявай.

— О, за мен ще бъде удоволствие — отвърна момичето, — с нетърпение очаквах да се запозная с теб. Семейството ти е прекрасно.

— Благодаря. — Кори бе поразена от искреността и естественото ѝ поведение. Тя гореше от ентусиазъм да научи колкото се може повече за Кори, отколкото да говори за себе си и предстоящата сватба.

Тръгнаха по каменния под на терасата, пред тях се разтвори френска врата и се откри главозамайваща морска гледка. Кори се запъти към стаята в края на терасата, ала Джой зави надясно и я повика:

— Ела насам. Тъкмо няма да се сблъскаме с чичо Спенс.

Кори замръзна на мястото си, възнамеряваше да убеди Джой да тръгнат по другия път, но бе твърде късно. Спенсър Адисън се разхождаше на терасата към стълбите, които водеха към страничната

градина, и въпреки че не бе видяла лицето му, нямаше начин да го сбърка.

Той я забеляза и също се спря. На загорялото му от слънцето лице се появи усмивка. Пъхна ръце в джобовете си и зачака Кори и Джой да се приближат. Преди време точно тази усмивка караше сърцето на Кори да спира, сега усети това вълнение съвсем бегло. На трийсет и четири години, със спортни сиви панталони и бяла риза с навити ръкави, Спенс все още изглеждаше поразително красив и сексапилен, както когато бе на двайсет и три.

Докато се приближаваха, усмивката му ставаше по-широка и неустойчива, а когато заговори, гласът му бе по-плътен и интимен откакто го помнеше:

— Здравей, Кори — каза той, извади ръцете от джобовете и ги разтвори за прегръдка.

Кори му отвърна с лека усмивка, сякаш срещаше познат, който не е виждала от години — приятелска мила усмивка, нищо лично.

— Здравей, Спенс — отвърна и му подаде ръка. Никакви прегръдки.

Спенсър разбра намека и въпреки това задържа ръката ѝ по-дълго отколкото трябваше, докато тя я издърпа.

— Виждам, че вече си се запознала с Джой — рече той, като насочи разговора към племенницата. Обърна се към нея с лек укор: — Мислех, че се бяхме разбрали да ми кажеш, когато пристигне Кори.

— Аз пристигнах току-що — отвърна тя. Преди време при мисълта, че той иска да я види или гори от желание да я посрещне, щеше да е на седмото небе от щастие. Сега бе по-зряла и по-мъдра, имаше прекрасна професия. Каза си да запомни тази тяхна среща и никога да не забравя, че Спенсър винаги е бил чаровен и сексапилен, ала нищо повече. Погледна часовника си: — Моля да ме извините, трябва да се обадя тук-там преди вечеря. — Реши да откаже Спенсър от намеренията му и се обърна към Джой: — Имаш ли нещо против да ми покажеш къде е стаята ми?

— О, с удоволствие ще ти я покажа — отвърна щастливо Джой. — Знам точно къде е.

Кори кимна учтиво към Спенс и тръгна по стълбите след Джой, като остави младия мъж сам на терасата. Той я наблюдаваше, докато Кори се изкачваше. Тя знаеше това, тъй като виждаше отражението му

в стъклените врати на кабинета му, ала не се развълнува особено. Кори контролираше всичко, почувства се толкова горда от тази мисъл. Не можеше да отрече лекото треперене и нервността си, когато го видя за пръв път тук, или пък ускорения си пулс, когато той ѝ се усмихна и взе ръката ѝ, ала реши, че това е съвсем естествено. Преди време той я вълнуваше до такава степен, че нямаше начин да е забравила всичко.

Джой я поведе през фоайето към стълбище с орнаменти от ковано желязо. Стълбите водеха към просторна галерия. Наоколо се извисяваха огромни колони.

Те се насочиха към верандата и стигнаха до двойна врата. Докосвайки величествените месингови брави, Джой призна с усмивка:

— Родителите ми искаха да настанят тук приятелите си, ала чичо Спенс каза, че тази стая е запазена за теб. — Тя отвори вратата и влезе, като остави Кори да разгледа всичко и търпеливо чакаше реакцията ѝ.

Кори остана като поразена.

— Нарича се „Апартаментът на херцогинята“ — поясни Джой.

Загубила ума и дума, Кори бавно влезе в огромната стая и си помисли, че се намира в летния дворец на някое кралско семейство. Апартаментът бе в бледосиньо и златисто. Над леглото имаше златна корона, за която се захващаха завеси от светлосиня коприна и се спускаха от двете страни на леглото. С изкусно завити къдрици падаха върху килима в същия тон. Кувертюрата бе плътна, от сатен, а таблата на леглото — аркообразна и с позлатени краища.

— Нарича се така, защото някогашният собственик на къщата е имал дъщеря, която станала херцогиня на Клеймор, след като се омъжила. Винаги, когато идвала тук, използвала тази стая и оттогава се нарича „Апартаментът на херцогинята“.

Кори не можеше да се съсредоточи върху думите на Джой. Завесите на прозорците бяха от синя коприна във вид на гирлянди, с позлатени краища.

— Когато чичо купи къщата преди няколко години, той я реставрира така, че да изглежда недокосната от времето.

Кори излезе от опиянението си и се обърна към Джой:

— Невероятно е. Виждала съм подобни стаи в списанията, в най-красивите дворци в Европа.

Момичето кимна и добави с усмивка:

— Чичо Спенс ми каза, че те наричал херцогиня, когато си била на моите години. Вероятно затова запази тази стая за теб.

Тези думи промениха отношението ѝ към Спенс. Като млад мъж той бе непростимо сляп за чувствата ѝ, ала може би сега бе помъдрял. Отново очакваше прекалено много от него, възхваляваше го заради един малък жест...

— Вечерята е в осем. Ще се видим тогава — с тези думи Джой си тръгна.

ОСМА ГЛАВА

Неуверена и намръщена, Кори се оглеждаше критично в огледалото. Костюмът, който бе облякла, бе с тесни черни ръкави. Сакото беше украсено отпред с позлатени гайки. Под него носеше изрязано бюстие с гол гръб, Полата беше тясна и дълга до глезените. Не беше сигурна обаче дали не е прекалено официален за вечеря в кухнята, или пък твърде обикновен за тази къща. Въпреки това щеше да впечатли Спенс... Спенс.

Възмутена, че дори бе помислила как ще реагира той, тя обу сандали с нисък ток, сложи златните си обици с форма на дискове и златната гривна, която бе носила и през деня. Пристъпи към вратата, а после се върна назад към огледалото, за да провери как изглежда. Тази вечер бе разпуснала косата си; вече не се притесняваше, че Спенсър ще я помисли за твърде малка. Като че ли имаше нужда от още червило, реши тя и набързо сложи един пласт. Погледна към часовника си и не можеше да повярва, че закъснява толкова много. Беше осем и петнайсет. Отне ѝ два пъти повече време да се приготви за тази вечер, отколкото за „Балът на орхидеите“ в Хюстън. Ядосана на себе си, тя се насочи към вратата.

Малката стая до кухнята въобще не приличаше на мрачна бърлога, както си я представяше Кори, а уютна ниша с огромно сепаре във формата на полукръг, високи прозорци с гледка към тъмната градина. Кори дочу гласа на майка си, докато завиваше към стаята, и топло се усмихна.

И видя Спенс.

Той седеше в единия край на сепарето и се усмихваше на майка ѝ, която бе настанена от лявата му страна. Баба ѝ беше до майка ѝ, а Джой — до нея. Масата бе сложена за пет души. Четирима вече бяха седнали. Той щеше да вечеря с тях.

Усмивката на Кори замръзна, походката ѝ стана неуверена, ала бързо се стегна. Баба ѝ първа я видя:

— Ето я и нашата Кори. Закъсняваш, скъпа. О, Боже, изглеждаш ослепително тази вечер? Това нов костюм ли е?

Кори щеше да потъне вдън земята от срам. Личеше си, че се е облякла специално за тази вечеря. Кори бе ужасена, че Спенсър е забелязал. Пък и баба ѝ му помогна с този извод.

Спенсър Адисън определено бе забелязал как изглеждаше.

Също така забеляза как цялото ѝ тяло се стегна, когато разбра, че и той ще вечеря с тях. Тя не го бе очаквала. Спенс го разбра. Също така не желаше компанията му. Това силно го нарани.

Наблюдаваше я как се приближава към сепарето. Вървеше със същата лекота и грация както някога. Той ѝ се усмихна. В отговор тя се усмихна, но не го погледна. Изведнъж на Спенс му се прииска да стане, да застане на пътя ѝ и да каже: — По дяволите, погледни ме, Кори! — Все още не можеше да повярва, че тази хладна спокойна жена, която като че ли го бе забравила, бе Кори Фостър, която някога познаваше.

Поне в едно нещо не се бе променила — когато влезе, цялата стая засия. Само миг, след като се присъедини към тях и започна да говори с другите, като че ли атмосферата се разведри. Поне имаше нещо, което не се бе променило с годините.

Спомените го връхлетяха... очарователно дете с фотоапарат на врата се появява изневиделица на тенискорта.

— Направих чудесна снимка на първия ти сервис, беше страхотен, Спенс? — Сервисът въобще не го биваше и той ѝ го каза.

— Знам — се бе съгласила тя с една от онези заразителни усмивки, — но снимката ми е страхотна.

Спенсър си спомняше гостуванията си в дома им. Без предупреждение. Тя се радваше толкова много да го види. Слънчевата ѝ усмивка бе ослепителна.

— Здравсти, Спенс! Не знаех, че ще дойдеш.

И след това един ден, когато Кори бе петнайсетгодишна, той се бе огледал и я бе видял как се приближава към него в задната градина. Меднорусите ѝ коси блестяха от слънцето и вятърът си играеше с тях, очите ѝ се усмихваха — наситеносини като лятно небе. Любимото му момиче — толкова сладко, толкова красиво, с невероятно дълги крака и сияещо от смях лице. От този ден нататък тя бе станала любимото му момиче — променлива, постоянна, ослепителна.

Дори и сега можеше да си я представи застанала под имела с ръце зад гърба. Тя бе на шестнайсет, ала вече бе пораснала.

— Не знаеш ли, че ако не спазваш коледните обичаи, носи лош късмет?...

Той се бе поколебал:

— Сигурна ли си, че си пораснала за тези работи?

Разбира се, че Спенс знаеше за увлечението ѝ по него, ала също така знаеше, че след време ще порасне и чувствата ѝ ще се променят. Бе толкова естествено и неизбежно, че момчетата на неговата възраст ще го изместят от сърцето ѝ. И така и стана.

Бе го очаквал и въпреки всичко, когато това се случи, го заболя. Спенс не бе забелязал промяната до нощта, в която тя го помоли да се упражняват с целувките. О, Господи, бе се държал като истински развратник, като се сети какво направи с нея, дори по-лошо, като се замислеше какво искаше да прави с нея — със седемнайсетгодишно момиче!

Любимото му момиче.

Бе забравил за коледните танци и това бе преляло чашата, бе убило чувствата ѝ към него. Тя бе отишла с друго момче, заместник в последната минута, какъвто всъщност бе и той. Според баба му Кори отишла с момче на нейната възраст и „по-приемлива компания за невинно момиче като нея“.

След това тя бе толкова заета и дори не му се обади нито след танците, нито на погребението на баба му няколко месеца по-късно. Даяна я извини и му каза, че следобед има среща. Кори не си направи труда да дойде и на сватбата му...

Докато вечеряха, разговорът се насочи към него. Той участваше от време на време, но като че ли не бе на себе си. Предпочиташе да наблюдава Кори, когато тя не го гледа. Беше изненадан, когато сервираха десерта; бе вечерял и не бе усетил вкуса на храната, определено не му беше до десерт.

Не можеше да има това, което искаше: само тази вечер желаше да бъде като последния път, когато бе вечерял с нейното семейство. Нощта, когато Даяна го помоли да придружи Кори на танците. В живота на Кори се бе появил друг мъж — Дъг някой си — както и други, разбира се.

Той бе последният мъж в живота ѝ, но въпреки това поне му се усмихваше. Дразнеше се, защото се намираха в проклетата му къща, в неговата кухня, на неговата маса. Той бе разочарован, ядосан. И знаеше защо. Бе очаквал повече от нея, бе очаквал, че тя ще го посрещне и ще му подари вълшебна усмивка както преди. Едва сега осъзна колко много му е липсвала. Когато я видя днес в задната градина, с блестящата коса, с която ветрецът си играеше, той си помисли... Помисли си милион глупави и невъзможни неща.

— Чичо Спенс? — обърканият глас на Джой се промъкна в мислите му и той се обърна към нея. — Нещо не е наред с чашата ли?

— Какво?

— Чашата ти. Гледаш я от половин час и не преставаш да я въртиш в ръката си.

Спенс се овладя. Реши да внимава много добре в настоящето и да остави миналото за после.

— Съжалявам. Мисля за други неща. И за какво си говорите?

— За сватбата най-вече, ала на всички ни омръзна тази тема. Както и да е, всичко е готово.

Кори инстинктивно усети, че той ще се включи в разговора, и тъй като би се чувствала по-добре, ако не говори с него, се опита да насочи вниманието на всички към Джой.

— Въобще не ни е омръзнало да говорим за сватбата — бързо изрече тя, — освен това, въпреки че си мислиш, че всичко е готово, винаги забравяш нещо в последната минута. Нали разбираш, разни дреболии. Но са важни.

— Като какво например? — попита Джой. Кори не се бе приготвила за такава атака:

— Ами, ъ-ъ-ъ... имаш ли разрешително за брак?

— Не, но адвокатът ще го донесе.

— Не мисля, че може така — възрази Кори, като се чудеше се дали Анджела, която бе твърде заета да превърне сватбата в най-грандиозното социално събитие на годината, е забравила обикновените подробности. — Много пъти съм била шаферка и знам, че ако не си извадиш разрешителното по-рано, е проблем, тъй като процедурата трае няколко дни, о... и изследвания на кръвта.

Джой потрепери при споменаването на кръв.

— Аз ще припадна само при вида на иглата, това е невъзможно. Адвокатът, който ще се погрижи за сватбата, е добър приятел на чичо Спенс, тъй че няма проблеми.

— Да, но разрешителното?

В този момент се обади Спенс. Кори бе привлечена като от магнит от плътния му глас. Сърцето ѝ все още потрепваше. Носталгията бе мощна стихия, бе понаучила това с годините.

— Всичко е наред — рече той. — В Роуд Айлънд разрешителното се вади за един ден.

— Разбирам — отвърна Кори и насочи вниманието си върху другите. Бе затруднена да измисли друга безопасна тема на разговор и се зае с десерта. За беда Джой не бе особено привлечена от сладкиша си, а се интересуваше повече от Кори и Спенс.

— Много е странно — започна тя, като ги изгледа, — но си мислех, че двамата сте приятели.

Спенс бе толкова ядосан от безразличието на Кори, че не се сдържа и рязко изрече:

— Да, и аз си мислех същото.

Той бе насочил разговора към Кори и удовлетворен забеляза, че останалите също се обърнаха към нея. Тя вдигна глава и срещна предизвикателния му поглед. Искаше ѝ се да грабне чинията си и да я разбие в самодоволното му лице, ала вместо това се усмихна и сви рамене.

— Да, бяхме.

— Но сега като че ли нямате какво да си кажете — продължи Джой, объркана и разочарована.

Присъстващите погледнаха към Спенс, после към Кори, която бе достатъчно умна и бе лапнала огромно парче сладкиш, така че Спенс да бъде жертвата.

— Ами, беше много отдавна — поясни той.

— Да, чичо Спенс, но само преди два дни ти бе нещастен, че Кори е отложила полета си с един ден. Започнах да си мисля, че може би... е имало нещо като приятелство между вас, когато сте били малки.

Кори се изненада и се обърна към него. Публиката също. Кори вдигна вежди и погледна невинно, но беше много доволна. Така му се падаше, нека и той да се засрами, не само тя!

— Не бях нещастен, защото Кори отмени полета си — обясни Спенс, — а защото си помислих, че няма да дойде въобще.

Никой не откъсваше поглед от него и той се принуди да излъже:

— Кори е невероятен фотограф и заедно с майка си ще отразят сватбата ти в списанието. Казвам ти, няма по добри от тях. — Е, поне дотук всичко бе истина. — И така подписахме договор. Чудех се дали Кори ще изпълни задълженията си, дали ще удържи на обещанието си.

Кори се възмути от това лицемерие и майка ѝ, усетила, че дъщеря ѝ всеки момент ще замери Спенс със сладкиша, побърза да спаси положението.

— Кори винаги изпълнява задълженията си — каза тя и се обърна към Джой. — И е много сериозна в работата си. Сама ще се увериш в това.

— Всъщност — добави Кори, сигурна, че след думите ѝ ще последва друг въпрос от страна на Джой — Спенс бе приятел на цялото семейство, не само мой.

Беше удовлетворена от обяснението си, Джой — също. За съжаление баба ѝ въобще не бе спокойна:

— Не мисля, че беше така, Кори.

— Да, бабо — заяви Кори, — така беше.

— Ами, може и така да е, но само ти лепеше негови снимки в стаята си вместо тапети.

Кори искаше да я удуши, но се опита да се измъкне.

— Не съм лепяла снимки в спалнята си.

— Стаята ти приличаше на олтар на Спенсър — заинати се възрастната дама. — Ако бях запалила и свещи, хората спокойно можеха да се молят там. Света Дево, имаше дузини албуми с негови снимки под леглото ти.

— И след това какво се случи? — попита Джой.

— Нищо не се случи — отвърна младата жена и умолително изгледа баба си.

— Искаш да кажеш, че един ден просто ей-така престана да се интересуваш от чичо Спенс и махна снимките му? Просто така? — попита момичето.

Кори ѝ се усмихна и кимна:

— Да, просто така.

— Не мисля, че е възможно — сериозно добави Джой. — Искам да кажа, човек не забравя просто така.

Едва сега Кори осъзна, че Джой не е просто любопитна, а разтревожена за тях двамата.

Бабата на Кори също го забеляза, но се забави с обяснението, което изопна нервите на Джой. Тя погали ръката на момичето и обясни:

— Кори имаше сериозна причина, за да направи това. Сигурна съм, че ти никога няма да попаднеш в такава ситуация.

— Наистина ли?

— Да. Спенс разби сърцето й.

Младата жена искаше да вдигне високо ръце и да изкрещи. Или пък да запуши устата на баба си със салфетка. Но знаеше, че вече нищо не може да я спре. Разкъсвана от мъка и смях, Кори търпеливо чакаше баба й да жертва достойнството й пред олтара на истината, за да задоволи любопитството на нервната бъдеща булка. Тъй като Кори не можеше да го избегне, а и Спенс нямаше да се почувства удобно, се облегна назад, скръсти ръцете си и реши да се наслаждава на неговото неудобство. Той изглеждаше направо сащисан. Тя отбеляза, че ръката му с чаша кафе бе замръзнала във въздуха.

— Какво съм направил? — попита той разярен и погледна към Кори, сякаш очакваше тя да го спаси, като отрече.

В отговор тя вдигна вежди и без капка състрадание сви рамене.

— Ти разби сърцето й — заяви бабата на Кори.

— И как точно й разбих сърцето, ако можете да ми обясните? — попита той.

Тя го погледна възмутено и се обърна към племенницата му:

— Кори бе последна година в гимназията и чичо ти й предложи да я заведе на коледното тържество. Никога не я бях виждала поразвълнувана. Двете с Даяна — сестрата на Кори — обикаляха магазините седмици наред, докато намерят подходящата рокля, с която да го впечатлят. Най-накрая я откриха. Когато великият ден дойде, Кори прекара по-голямата част от него в стаята си, за да се нагласи. И малко преди Спенс да дойде да я вземе, тя слезе по стълбите. О, Боже, бе ослепително красива! Бе толкова прекрасна, вече пораснала, очите на дядо й и моите се насълзиха от щастие. Снихме се, но запазихме и няколко пози за Кори и Спенс.

Тя направи пауза и отпи глътка вода, напрежението нарастваше. Кори си помисли, че баба ѝ притежава неподозиран досега талант да драматизира нещата. Горката Джой се мръщеше на чичо си, укоряваше го как е могъл да провали такава вечер. Спенс гледаше свирепо бабата на Кори, а майката на Кори се мръщеше над чинията си. Кори започна истински да се забавлява.

— И какво се случи след това? — настоя Джой. Възрастната жена внимателно сложи чашата на мястото ѝ и обърна тъжното си лице към нея:

— Чичо ти така и не дойде.

Джой се обърна към Спенс. Беше разочарована и много ядосана. Кори чак съжали чичо ѝ.

— Чичо Спенс — не можеше да поеме въздух тя, — кажи ми, че не си направил това!

— Напротив, не дойде. — Старицата продължи да драматизира нещата.

Спенс понечи да каже нещо, за да се защити, ала на нея въобще не ѝ беше до обясненията му.

— Той разби сърцето ѝ. Кори не преставаше да гледа през прозореца. Не можеше да повярва, че той няма да дойде.

— И ти пропусна тържеството? — обърна се Джой към Кори, изразявайки искреното си състрадание. При такива обстоятелства жените бяха наистина нещастни.

— Не, не го е пропуснала — каза Спенс.

— О, напротив, пропусна го.

— Мисля, че тук бъркате, както и за още някои факти заяви Спенс. Неприятно му бе, че го изкараха негодник и главния виновник. — Аз наистина не отидох онази вечер — рече той, като се защитаваше най-вече от племенницата си, която го гледаше с укор. — Забравих, че трябва да заведа Кори на танците. Отидох в Аспен, вместо да се върна в Хюстън. Очевидно не биваше да оставям баба ми да се извинява от мое име, ала тя бе настоятелна и много тъжна. Добре, виновен съм за тези две неща, ала останалата част от разказа... аз лично не помня да е било точно така. Кори имаше кавалер за танците. Вече си бе купила и рокля, ала момчето ѝ се обадило в последния момент да се извини, че не може да отиде с нея. Другите младежи, които Кори познаваше, вече бяха поканили други момичета, така че Даяна ми предложи да взема

сестра ѝ на танците. Аз не бях доброволец, а резерва. Единствената причина, поради която Кори искаше да отиде с мен, бе, че всички други бяха заети. Освен момчето, на което се е обадила в последната минута. Аз бях предпоследният ѝ избор.

Той се обърна към бабата на Кори с молба за примирие и добави:

— Моята памет също ми изневерява понякога, но много точно си спомням, че се чувствах ужасно, когато забравих за танците. Не можете да си представите какво облекчение изпитах, когато ми казаха, че Кори е отишла с друг.

— Щеше да си спомняш по-добре — заяви Роуз, — ако беше там. Аз бях там, когато тя се качи в стаята си и свали красивата рокля — цветът ѝ беше кралскосиньо — любимият ти цвят. Не знам какво те е накарало да си помислиш, че не си първият ѝ избор, но ако я беше чул как плака онази нощ, никога няма да забравиш този момент. Тя разплака и мен. Сърцето ѝ бе разбито. Толкова ми беше жал!

Въпреки че не бе разбрал някои неща от разказа ѝ, Спенс не откъсваше очи от възрастната жена и инстинктивно усещаше, че тя казва истината. Обзет от угризения и срам, той посрещна обвинителните им погледи. Въображението също го измъчваше: представяше си съвсем ясно как любимото му момиче слиза по стълбите, облечено в кралскосиния рокля, и го чака на прозореца. Представи си как Кори плаче, опитвайки се да заспи в спалнята, облепена с негови снимки, и му призля. Не знаеше защо тя бе измислила историята с провалената среща и необходимостта от друг кавалер, ала му трябваше един поглед към госпожа Фостър, която избягваше неговия, за да се увери, че всички са знаели какво е чувствала Кори към него, с изключение на самия него.

Спенсър се обърна към Кори. Тя бе подпряла лакти на масата и покрила лицето си с длани. Той не можеше да види изражението ѝ. Стисна устни, отвращаваше се от себе си. Отново се втренчи в чашата си и си спомни язвителната си забележка, че Кори не спазва задълженията си. Не бе никак чудно, че тя не можеше да го понася!

Кори поглеждаше между пръстите си: като че ли Спенс всеки момент щеше да получи инфаркт, баба ѝ не можеше да скрие ухилената си физиономия, въобще цялата ситуация бе толкова невероятна, че ѝ се искаше да се... засмее.

— Кори — каза Спенс и вдигна очи към покритото ѝ лице, готов да понесе всякакви обиди от нейна страна. — Аз не знаех. Нямах представа... — изрече той, раменете на Кори започнаха да се тресат. Тя плачеше! — Кори, моля те, недей!... — отчаяно рече той, страхуваше се да я докосне и да направи нещата още по-лоши.

Раменете ѝ се разтресоха още по-силно.

— Съжалявам. Не знам какво да кажа...

Тя отдръпна ръцете си и Спенс, изгубил ума и дума, срещна сините ѝ засмени очи, които го гледаха състрадателно, а не враждебно.

— Ако бях на твое място — каза тя, като едва си поемаше въздух от смях, — щях да пожелаая „лека нощ“ на всички и да ви оставя. Баба може да те накара да се почувстваш още по-гузен. — Рязката ѝ промяна от студена непозната в очарователна партньорка бе толкова неочаквана, толкова мъчително позната, че Спенс чувства неопишуема любов и нежност.

Той стана, намигна на възрастната жена и протегна ръка към Кори:

— Тогава бих предпочел да се държа като негодник, когато баба ти е наблизо.

— О, добър избор — съгласи се Кори е онази ослепителна усмивка, която той обожаваше. — Все пак е много късно. Аз вече съм ти простила и съм забравила цялата тази история. Всъщност изпратих онези фотоалбуми с част от оборудването ми. Очаквам съвсем скоро да пристигнат. Възнамерявах да ти ги дам. Така че няма никакъв смисъл да се криеш от баба ми.

Спенс взе ръката ѝ.

— Настоявам — промълви той.

Джой също стана и заяви:

— Трябва да обърна малко внимание на мама и Питър.

Госпожа Фостър изчака тримата да се отдалечат и въздъхна:

— Майко, не мога да повярвам, че направи това.

— Скъпа, аз казах истината.

— Да, но понякога истината боли.

— Истината си е истина — заяви самодоволно възрастната дама и се изправи, — а истината е, че Спенс заслужаваше да го напляскат заради онази вечер. Хубавото е, че те двамата са в много добри отношения.

— Ако си мислиш, че като им разчистим пътя и те ще се влюбят един в друг, грешиш. Кори е човек, който се учи от опита си. Ти си ѝ го казвала стотици пъти.

— Е, да, и това е истина.

— Не смяташ ли — продължи госпожа Фостър, — че си прекалено откровена.

— Не, не мисля.

Госпожа Фостър се дръпна встрани, за да направи път на майка си:

— Защо не?

— Аз съм на седемдесет и една години. Не искам да си губя времето да казвам неща, които не мисля. Освен това на моята възраст ми е позволено да бъда ексцентрична.

ДЕВЕТА ГЛАВА

От трапезарията долитаха високи гласове и смях, тържеството на Анджела беше в разгара си. Двамата със Спенс вървяха към страничната градина покрай водата. Кори не очакваше, че ще е толкова спокойна. Не си спомняше да е била толкова близо до него и да се чувства така. Винаги се вълнуваше и бе напрегната. Определено предпочиташе това ново усещане.

Тя нямаше какво повече да крие или за какво да съжалява — разказът на баба й по време на вечеря бе разкрил момичешкото й увлечение. Кори осъзна, че това е било просто детско увлечение, а не унижително мъчение, невротизиращо обсебване. Тя бе невинна жертва, а не егоистично чудовище, от което толкова се страхуваше. Мургавото лице на Спенс бе пребледняло, докато слушаше блестящото експозе как Кори била „страдала“ заради него.

Преди да тръгне за Нюпорт, тя се опита да погледне на тази ужасна история от философска гледна точка, ала още я болеше. Тази вечер се смя от сърце на драматичния разказ на баба си, най-вече се смя на „негодника“, на когото в крайна сметка се притече на помощ. Признанието, реши тя, се отразява добре на душата, дори и да е направено от баба й. Най-накрая бе изяснила сляпото си увлечение към Спенс и бе сложила край на тревогите и унижението. Единственото, което чувстваше сега, бе носталгия. Чувстваше се спокойна, чувстваше се божествено.

Спенс спря до голямо дърво край водата. Кори наблюдаваше лампите в къщата и чакаше той да каже това, за което я бе повикал. Когато Спенсър се забави, младата жена си помисли, че тази несигурност не е характерна за него, но е много забавна и страшно много му отива.

Той наблюдаваше красивия й профил, опитвайки се да отгатне мислите й.

— За какво си мислиш? — попита я най-накрая.

— Мислех си, че за пръв път те виждам да губиш ума и дума.

— Ами, не знам как да започна.

Тя скръсти ръце, повдигна вежди и се пошегува:

— Искаш ли да ти помогна?

— Не мисля, че ще можеш — отвърна той предпазливо.

Тя се засмя и изведнъж всичко беше както преди. Годините, в които бяха разделени, изчезнаха изведнъж. Спенс се наслаждаваше на този момент, вече се бе научил да цени хубавите неща в живота. Радваше се, че тя е слагала негови снимки в спалнята си, и бе изпълнен е гордост, че е искала да я заведе на коледните танци.

Вместо да започне с танците, той започна със снимките:

— Наистина ли си слагала мои снимки в стаята си?

— Навсякъде — призна тя и се усмихна на спомена, после вдигна глава и попита: — Сигурно си забелязал как си бях паднала по теб, когато настоях да те снимам още щом те срещнах?

— О, да. И си помислих, че когато навърши седемнайсет, престана да се интересува от мен.

— Наистина ли? Защо?

— Защо? — промърмори той, смутен от въпроса ѝ. — Ами, предположих, че когато искаше да се упражняваме с целуването, бе влюбена в някакво момче... — Той се замисли. — Дъг!

Кори кимна:

— Дъг Джонсън.

— Точно така. Джонсън. Даяна ми каза, че той трябвало да те заведе на коледните танци, но ти отказал в последната минута и точно затова аз ти предложих. Естествено е да си помисля, че след мен си си паднала по него. Как да си представя, че още ме харесваш? — Той очакваше тя да улови логиката в думите му, ала когато не проговори, продължи: — Ами какво?

— Нямаше никакъв Дъг Джонсън.

— Как така „нямаше никакъв Дъг Джонсън“?

— Искях да ме целунеш, така че измислих цялата история за Дъг Джонсън. Той бе моето извинение. Искях да отида с теб на коледното тържество. Единствената причина, поради която се срещам с други момчета, бе, за да се науча как да се държа с теб, когато ме поканиш. — Тя се усмихна, а на Спенс му се прииска да я целуне по устните. — Ти винаги беше единственият мъж за мен. Винаги. От нощта, в която те срещнах за пръв път, до седмицата след коледните танци, когато не

ми се обади, за да се извиниш или да ми обясниш, ти беше единственият.

— Кори, причината да забравя за тържеството бе друга. Аз отидох в Аспен. Чаках с нетърпение майка ми да дойде в Хюстън за Коледа. Бях отчаян. Винаги я извинявах, че отсъства и че не се интересува от мен. През целия си живот само това правех. Знам, че е абсурдно, но това е самата истина. Мислех си, че ако иска да ме види като млад мъж, може би всичко между нас би могло да се промени. Когато ми се обади в последната минута и ми каза, че ще отиде в Париж и отлага пътуването си до Хюстън, аз се вбесих и престанах да ѝ прощавам. Напих се е няколко приятели, които също нямаха „нормални“ семейства, и така всички решихме да заминем за Аспен, където единият от тях имаше вила. Съвсем забравихме за Коледа.

— Разбирам — каза Кори. — Спомням си, че ми каза колко много искаш да я видиш и че я очакваш за Коледа. Ти беше мой кумир, нали си спомняш? Знаех всичко за теб.

Поласкан, Спенс се подпря на дървото и се наведе, за да я целуне, ала имаше още нещо, което трябваше да ѝ каже:

— Трябваше да ти се обадя, да ти обясня, поне да се извиня. Ала вместо това оставих баба ми да ме убеди, че достатъчно съм се провинил и е по-добре да изчезна от живота ти. Тя ми каза, че си отишла на танците с друго момче — така поне си мислеше — и той бил идеалният партньор за невинно момиче като теб. Аз лично се почувствах като перверзно копеле през онази вечер край басейна. Така че тя ме уцели по слабото място.

Кори проследи как той премести погледа си към устните ѝ и се развълнува, когато Спенс прошепна с дрезгав глас:

— Сега, след като приключихме с обясненията, ни остава само едно.

— Какво? — попита Кори.

— Да се целунем и да се сдобрим. Такъв е обичаят.

Кори се опря на дървото и възрази:

— А защо вместо това не си стиснем ръцете?

Той се усмихна и сериозно изрече:

— Не знаеш ли, че ако не спазваш обичаите, носи лош късмет?

Забравената сладост на спомена не можеше да се сравни с чувството, което тя изпита, когато Спенс сложи длан на лицето ѝ и

промълви:

— Любимото ми момиче ми каза тези думи на една Коледа много отдавна. — Наведе глава и я целуна по устните. Кори се наслади на целувката, без да участва в нея. — Ако не ме целунеш — прошепна Спенс, докато целуваше страните ѝ, — пак ще нарушиш обичая, което ще ти донесе много лош късмет.

Езикът му бавно проследи извивката на ухото ѝ, което накара Кори да се разтрепери. Тя се усмихна безпомощно и отпусна главата си назад, докато той остави влажни следи по врата ѝ.

— Много лош късмет! — предупреди я той. Обхвана лицето ѝ с длани, палците му милваха страните ѝ, а Кори бе като хипнотизирана от изразителните му красиви очи.

— Имаш ли представа — прошепна Спенс — как намразих Дъг Джонсън през онази нощ?

Тя се опита да се усмихне, ала вместо това бе готова да заплаче.

— Имаш ли представа — рече той с дрезгав глас на милиметри от устните ѝ — колко много съм чакал, за да направя това...

Изведнъж Кори се почувства странно, не искаше това да се случи, страхуваше се и се опита да спре Спенс с шега:

— Мисля, че все още не съм пораснала за тези работи.

На устните му се появи ослепителна усмивка, когато изрече:

— И въпреки това... — Спенс я взе в обятията си.

Кори си помисли, че няма опасност, ако се целунат, така че плъзна ръце по гърдите му и започна да си играе с езика му. Ала сгреши. Щом отвърна на целувката му, той я притисна по-близо до себе си, устните му се впиха в нейните и блаженото спокойствие, което бе открила мигове по-рано, бе изчезнало. Кори сграбчи широките му рамене, за да се задържи в този люлеещ се свят. Езикът му проникна в устата ѝ, тя сподави вика си на отчаяние, прегърна го и отвърна на целувката му.

Целувката им бе нежна, езикът му гальовно си играеше с нейния, Кори усети дъха му. Ръката на Спенс галеше хълбока ѝ и я притискаше към стегнатите му бедра. Кори бавно го целуна, галеше лицето му с пръсти, после тила му. Спенс се отпусна, ръката му галеше гърба ѝ, устните му не спираха да си играят с нейните. Тъкмо когато Кори си помисли, че води играта, той ѝ отне предимството. Пръстите му се впиха в косата ѝ, притисна гърба ѝ към ствола на дървото. Започна да

гали гърдите ѝ бавно и нежно, а Кори си помисли, че ще умре от това сладко мъчение и от неопикуемото желание, което изпитваше.

Времето спря да тече, измерваше се само в безкрайните и разтърсващи целувки, възбуждащите ласки.

Кори се чу да стене, когато Спенс отдели устни от нейните. Той зарови лице във врата ѝ, пое си дълбоко дъх и я притисна към себе си, така че да усети биенето на сърцето му с лицето си.

Тя стоеше със затворени очи, ядосваше се заради глупостта и лудостта, които бе проявила, ала вече бе твърде късно. Реалността се връщаше. Тя бе напълно луда! Отново бе обсебена от Спенсър Адисън. Макар че вече бе зряла жена, щом той ѝ прошепна няколко сладки думи, тя падна в обятията му като някоя влюбена идиотка. Никога преди не се бе чувствала така, освен... през онази нощ край басейна преди много години. В очите ѝ напиреха сълзи. Тя никога не бе означавала нещо за него...

— Кори — изрече той с пресипнал глас, заровил лице в косата ѝ, — ще ми обясниш ли защо полудявам винаги, когато те докосна?

Сърцето ѝ за малко да изскочи. За втори път тази вечер изпита желание да се смее и да плаче едновременно.

— И двамата сме напълно луди — отвърна и се почувства много по-добре.

Кори се отдръпна от него, Спенс сложи ръка върху рамото ѝ и тръгнаха към къщата.

Потънала в мислите си, Кори забеляза, че той я изпраща до стаята ѝ едва когато видя двойната врата на „Апартаментата на херцогинята“. Кори го погледна. Изминалият половин час бе единствената им истинска среща, която бяха имали. Тя искаше да се усмихне и да му каже: — Благодаря ти за прекрасната вечер. Ала вместо това рече:

— Тъй като вече се целунахме за лека нощ, предполагам, че вече няма какво друго да си кажем.

Той се ухили и се подпря на вратата. Бе спокоен и самоуверен. „Прекалено самоуверен“ — помисли си младата жена.

— Винаги можем да го повторим — предложи Спенс.

— Не мисля, че е добра идея — възрази тя.

— В такъв случай можеш да ме поканиш да пийнем по едно преди лягане.

— Още по-лоша идея — информира го Кори.

— Лъжкия — ухили се той, наведе се и я целуна бързо, след което отвори вратата. Кори влезе, затвори след себе си и се свлече на пода все още под влиянието на хипнотизиращия му поглед. Погледна часовника на бюрото. Бе почти полунощ. Били са заедно повече от час.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кори бе в задната градина и наблюдаваше Майк Макнийл и Кристин Нордстрьом, които инсталираха камерите за външните снимки. Едва ли можеха да направят повече от това за днес, тъй като цветята щяха да се сложат утре, масите да се подредят в стил „Фостър“ отново на следващия ден. В този момент имаше малка армия от градинари, дърводелци и декоратори и всички те пречеха на сервитьорите, които трябваше да сервират на терасата — нещо като репетиция за сватбата.

Според Кори всичко се нареждаше отлично. Тя видя как Джой говори с един от сервитьорите. Младият мъж се усмихна на другите от групата. Всички сервитьори бяха роднини. Кори си помисли, че освен че са много добри, те се наслаждаваха и да работят заедно. Джой зърна Кори и ѝ помахаша. Тя също ѝ помахаша. После се отдалечи и тръгна към Майк и Кристин, които бяха пристигнали тази сутрин с каравана.

— Как върви, Майк?

— Всичко е под контрол. Няма проблеми. — Той бе около метър и шейсет и пет, с наднормено тегло и като че ли всеки момент щеше да падне върху камерите.

— Как ти се струва новата ти асистентка?

Майк погледна през рамо към Кристин, която с лекота нагласяваше камерите.

— Не можа ли да намериш някоя по-висока и енергична от нея? — попита иронично.

Тъй като Кори бе свършила със задълженията си, постоя още няколко минути там и се върна в къщата. При Спенс.

Бе спала, прегърнала възглавницата си, мислейки за него, а и днес не бе по-различно. Той също не ѝ помагаше особено. Тази сутрин Спенс нахлу в стаята, където закусваха, и пред майка ѝ и баба ѝ и изумената му племенница я погали по косата и я целуна по бузата. На обяд го видя как влезе в оживеното фоайе с документите в ръце и като че ли четеше нещо. Без да вдига поглед, кимна към един от гостите и

мина покрай трима прислужници. Подмина Кори, очевидно не я забеляза, след което рязко се обърна и тръгна право към нея, дръпна я в един гардероб и го затвори. Докато тя все още си поемаше дъх, Спенс пусна документите, придърпа я към себе си и я целуна страстно.

— Липсваше ми — каза, преди да я пусне. — А и не прави планове за довечера. Ще вечеряме само двамата на твоята тераса. Моята има изглед към задната градина и всички ще ни гледат.

Кори трябваше да откаже, ала не искаше. Тя си тръгваше в неделя, което означаваше, че разполага само с две вечери, за да бъде с него.

— Само ако обещаеш да се държиш прилично — предупреди го.

— О, разбира се — тържествено обеща той, прегърна я отново и я целуна, докато тя не започна да го удря по гърба... — както сега. Изчезвай оттук, докато не съм решил да те задържа и да те задуша. В този гардероб няма достатъчно въздух за двама ни.

Продължиха да се целуват, Кори тръсна глава и рече:

— Не, ти си пръв и кажи дали е чисто.

— Кори — започна той, — не мога да тръгна сега. Не съм в състояние да поздравя гостите, повярвай ми.

Притеснена и доволна, тя опря ухо на вратата, после предпазливо я отвори.

— Трябва да те заключа вътре — каза му.

— Опитай. Ще започна да удрям по вратата и да крещя, че си откраднала семейното сребро.

Кори още се усмихваше, когато видя как Джой бавно се отдалечава към задната градина. Тя изглеждаше толкова нещастна, че Кори се поколеба за миг и тръгна след нея.

— Джой... наред ли е всичко? — попита.

— По-добре е да не говоря за това — отвърна тя и нервно потри лицето си, преди да се обърне и усмихне вяло.

— Ако не искаш да ми разкажеш, защо плачеш тогава. Може би ще кажеш на майка си? Не бива да си толкова нещастна ден преди сватбата. Ричард ще бъде тук вечерта. Той не би искал да те види разстроена.

— Ричард не е много чувствителен. Особено когато става дума за мен. Ще ми каже, че се държа глупаво. Както и всички останали. — Джой сви рамене и тръгна към къщата. — Защо не говорим за нещо

друго. Разкажи ми какво става между теб и чичо Спенс. — Тя се поколеба, после прошепна отчаяно: — Наистина ли го обичаше, когато бе на моите години?

Ако този въпрос бе зададен от чисто любопитство, Кори би излъгала, ала имаше чувството, че е по-сериозно. Джой се обръщаше към нея за помощ. И ако не кажеше истината, щеше да ѝ навреди още повече.

— Ще бъда откровена. Трудно ми е да говоря за чувствата си. Бях безпомощна. Спенс не отвърна на любовта ми.

— Щеше ли да му пристанеш?

Въпросът бе толкова неочакван, че Кори се засмя и кимна:

— Ако ме беше помолил.

— Ами, ако не беше от богато семейство?

— Аз исках само него, нищо друго нямаше значение.

— Значи го обичаше?

— Аз... — Кори се поколеба. — Аз вярвах в него. Възхищавах му се, уважавах го. Всичко бе истинско. Чувствата ми бяха истински. Не ме интересуваше, че е футболен герой в колежа или пък каква кола кара. Исках да го направя щастлив и тъй като той винаги се забавляваше, когато бяхме заедно, вярвах, че бих могла да го постигна. — Кори печално се усмихна и добави: — Аз си представях, че съм бременна с неговото дете, а той спи до мен, прегърнал ме е и е щастлив, че ще става баща. Това бе една от най-големите ми мечти — една от хилядите, които имах. Ако те означават любов, да, аз го обичах. И ще ти кажа още една тайна. Никога не съм изпитвала подобно нещо към друг мъж.

— Значи затова не си се омъжила?

— Да, може и така да се каже. От една страна, не исках да рискувам с друг — аз бях напълно обсебена от Спенс. От друга — все пак искам да се омъжа.

Те стигнаха до къщата и за изненада на Кори Джой я прегърна.

— Благодаря ти — прошепна ѝ тя.

Кори я проследи как прекосява градината и се приближава към сервитьорите, после се отдалечи към трапезарията, където остана

целия следобед да прави Снимки, ала нещо я тревожеше. Реши да говори със Спенс. Нещо не беше наред.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Като се опитваше да не вдига шум, Кори местеше свещника на масата в трапезарията. Отнякъде се чу гласът на Спенс:

— Не се притеснявай за шума. Прави каквото трябва. Той бе донесъл документите си в трапезарията, за да са заедно, докато работят. Кори се страхуваше да си признае, че обожава компанията му. Чудесно бе да усеща присъствието му след толкова много години.

— Не искам да те разсейвам.

На красивото му лице се появи ленива и съблазнителна усмивка:

— В такъв случай трябва да си стегнеш багажа и да тръгнеш за Нюпорт.

Кори знаеше прекрасно какво имаше предвид той, ала бе толкова сладко да флиртува с него, че не можеше да не се поддаде на изкушението:

— Малко търпение. Ще си тръгнем в неделя сутринта и тази порутена стара къща ще бъде изцяло на твое разположение.

— Не това имах предвид и ти много добре го знаеш.

Това я изненада. Винаги бяха играли тази игра. А сега?

— Можеш ли да поостанеш малко?

Тя се поколеба, бореше се е изкушението.

— Не, не мога. Тази седмица ще е много тежка за мен, а и имам уговорени срещи за следващите шест месеца.

Чакаше, изпълнена с надежда и страх, че той още веднъж ще я помоли да остане и тя ще се съгласи. Спенс не го направи. Очевидно не с бил толкова сериозен. Отказвайки да приеме, че я заболя, Кори се опита да премине на по-безопасна тема и погледна документите пред него.

— Какво работиш?

— Опитвам се да изясня плюсовете и минусите на една сделка; претеглям всички възможни алтернативи, балансирам ги с рисковия фактор и възможностите за печалба, правя проучване. Както обикновено се вземат решения.

— Не и за мен — призна Кори, като се опитваше да прецени аранжимента на цветята и семейния порцелан. — Ако следвам твоята стратегия, никога няма да взема решение. — Доволна от остроумието си, тя се отдалечи и направи няколко снимки, после зае друга поза, за да може да улови танца на слънчевите лъчи върху кристала, и отново снима.

Спенс я наблюдаваше, възхитен от невероятния ѝ талант, после оцени и другите ѝ качества. Проучи извивката на лицето ѝ, нежността на устните ѝ, наблюдаваше как слънцето си играе в косите ѝ. Тя бе вързала гъстата си коса на опашка и пуснала няколко къдрици около ушите си, което я правеше да изглежда осемнайсетгодишна. Точно както преди. Бе облечена в бели шорти и тениска. Спенс започна да фантазира как гали дългите ѝ бедра, прекрасните ѝ гърди.

Кори можеше да запали огън в него само с една целувка. А тази вечер той щеше да се наслади на пламъка и да изгуби контрол, докато не се люби с нея. И отново, и отново. Щеше да се люби с нея, докато тя не го моли да спре, а после ще я накара да го моли да я люби пак.

Те бяха създадени един за друг, той бе толкова сигурен в това, както бе убеден, че Кори не иска да му се довери и да му даде сърцето си отново. Той щеше да я убеди да му отдаде тялото си тази вечер, ала се нуждаеше от повече време, за да я убеди да му дари сърцето си. Кори се боеше да не го разочарова отново, а Спенс знаеше от опит колко твърдоглава и упорита е, когато си науми нещо. Тя прояви инат, когато преди години го преследваше, а сега го проявяваше, като искаше да стои настрана от него. Спенс се почувства безпомощен и уплашен, тъй като времето течеше, а той така и не, успяваше да накара Кори да му даде възможност.

— Престани да ме зяпаш — рече тя и се засмя.

— Откъде знаеш, че те зяпам?

— Чувствам погледа ти върху себе си.

Той усети как гласът ѝ потрепери и се усмихна, като отново се върна на темата за решенията:

— Какъв метод прилагаш, когато вземаш решения?

Кори го погледна.

— Сериозно ли?

— Да, аз съм много сериозен — отговори той.

— В повечето случаи следвам инстинкта си. Имам силно развито шесто чувство — поясни тя и докосна сърцето си. — Знам това от опит.

— Олеле, колко рискован метод, особено що се отнася до важни неща.

— Това е единственият начин да се справя. Истината е, че ако прекарам цялото си време в претегляне на алтернативите, отчитайки рисковете и печалбите, ще се парализирам от несигурност и въобще нищо няма да реша.

— Моята преценка е отлична, когато се доверявам на инстинкта си.

— Това най-вероятно е част от артистичната ти натура.

Кори се усмихна.

— Може би или пък ми е заложено в гените. Майка ми е същата. Ако дадеш на една от нас прекалено много време за размисъл или ни предложиш милион възможности, ние се парализираме. Тя ми сподели веднъж, че ако вторият ми баща не я уговорил да се омъжи за него, преди тя да уточни плюсовете и минусите, не би последвала инстинкта си, а логиката, и може би не би се омъжила за него.

Спенс попиваше тази информация, защото един ден щеше да му помогне.

— Затова ли не си омъжена — прекалено много страхове от провал и прекалено много време за размисъл?

— Възможно е — призна Кори и побърза да насочи разговора към него: — Какво стана с твоя брак?

— Нищо — отговори той, после осъзна, че иска тя да го разбере: — Родителите на Шийла загинаха година преди баба ми да почине. И двамата си нямахме никого. Когато осъзнахме, че само това ни е свързвало и че всъщност сме твърде различни, решихме да се разведем, докато все още можем да бъдем приятели.

Кори отвори калъфа на камерата си и внимателно я постави в него, после се обърна, облегна се на масата и се намръщи:

— Спенс... като стана въпрос за брак, искам да говоря с теб за Джой. Не знам дали тя е сигурна, че постъпва правилно. Има ли си някого, на когото да доверява всичко? Искам да кажа — къде са приятелите ѝ, шаферките, годеникът ѝ?

Кори очакваше той да не отдаде значение на въпросите ѝ, ала вместо това Спенс горчиво изрече:

— Майка ѝ е избрала приятелите ѝ, шаферките и годеника ѝ. Джой не е глупава, просто никога не е била оставяна да мисли и да се грижи за себе си. Анджела решава вместо нея, а това я кара да се чувства ужасно.

— Какво представлява годеникът ѝ?

— Според мен той е дваисет и четири годишен егоцентрик, който ще се ожени за Джой, защото е отстъпчива, за да може той да контролира положението и да избива комплексите си чрез нея. Също така смятам, че той би искал да се сроди с немски аристократи. От друга страна пък, последния път, когато ги видях заедно, не ми се стори Джой да го харесва особено.

— Ще разговаряш ли с нея? — попита младата жена и се обърна, за да събере оборудването си.

— Да — отвърна той, а тя почувства дъха му в тила си. После устните му докоснаха кожата ѝ, а Кори се разтрепери от възбуда.

— Имаш ли нещо против да вечеряме късно? Все пак като домакин имам задължението да присъствам на репетицията за сватбената вечеря.

Той я бе помолил да се присъедини към него на тържеството, ала тя отказа. Кори знаеше, че е лудост да вечеря с него в стаята си, ала си каза, че ще държи нещата под контрол и че поне няма да вечерят в леглото, а на терасата.

— Вечеря по-късно. Добре. Тъкмо ще подремна.

— О, прекрасна идея — изрече той с такъв тон, че Кори се обърна, за да види лицето му. Спенс изглеждаше невинен като агънце.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въпреки че терасата на Кори бе с изглед към страничната градина, в стаята имаше прозорец, от който можеше да се наблюдава тържеството на терасата на долния етаж. Това бе идеална възможност да наблюдава Спенс, без да рискува да я забележи.

Спенс бе изпълнен с противоречия, помисли си нежно Кори — висок, властен мъж, който излъчваше груба сила, която бе в пълен контраст с чувствените му устни и неустоимата му усмивка. Той изглеждаше така, сякаш още може да бъде футболен герой и да се преборва с противниковия отбор, но също така бе мъжът, който може да си позволи да притежава това имение.

Тази вечер той бе идеалният домакин, играеше ролята си с такава лекота. Видя го как разговаря с няколко мъже и междувременно за трети път през последните десет минути поглежда часовника си. Беше десет часът. Тя се изсмя тихо, когато Спенс рязко остави чашата си, бързо кимна на мъжете, с които разговаряше, и тръгна към къщата. Бе изпълнил социалните си задължения и бързаше... за да вечеря с нея.

А след вечеря възнамеряваше да вземе Кори за десерт. Тя огледа терасата и фенера. Това бе идеална сцена за прелъстяване — свещи, шампанско, което се изстудява, тиха музика и огромно легло със сатенени чаршафи. Бе очарована от комплиментите и намеренията му, ала нямаше да му позволи да я люби. Ако го направеше, разочарованието, което щеше да изпита, когато той я целуне и я отпрати вкъщи, щеше да бъде огромно.

Кори знаеше това много добре. Не разбираше обаче защо той така изведнъж я намираше за неустойма и привлекателна. Миналата вечер, докато се въртеше будна в леглото си, тя се опитваше да открие причината за внезапната му страст към нея. Стигна до заключението, че е породена от чувството за вина, което изпита, когато баба ѝ каза как Кори е чакала на прозореца той да се появи и да я заведе на танците.

Тази теория обаче не отговаряше на поведението му днес — бе използвал всичките си оръжия, за да я съблазни. Бе я помолил да остане още няколко дни. Нещо не се връзваше. Сред гостите имаше поразително красиви жени. Тя видя как някои от тях флиртуваха с него. Спенс бе красив, секси и богат. Имаше огромен избор на жени от неговата класа. Това бе причината той никога да не се поинтересува от Кори.

Сега той я преследваше неуморно и тя знаеше, че трябва да има някакво обяснение. Възможно бе Спенс просто да се забавлява от идеята да прелъсти приятелката си от детските години. Тя отхвърли тази мисъл като абсурдна. Той не бе циничен и развратен; тя никога не би се влюбила така лудо в него, ако бе такъв.

Отдръпна се от прозореца, за да не я види Спенс и да се досети, че цяла вечер го е шпионирала.

Когато тя не отговори при почукването му, Спенс отвори вратата и влезе. Почти бе прекосил апартамента, когато забеляза Кори на терасата. Беше облечена в дълга яркозелена копринена рокля. Тя го очакваше, помисли си той доволен. След всичките тези години любимото му момиче все още го чакаше. Съдбата му бе дала втори шанс, който той не заслужаваше. Не биваше да го пропилява. За нищо на света.

Вечерята е Кори бе една от най-приятните, които бе имал през последните няколко години. Тя му разказваше весели истории, случки от живота му, които той самият бе забравил. След това си наляха бренди и Кори извади един от албумите. Светлината на фенера не бе особено подходяща, ала тя настоя, че така дори е по-добре, тъй като това са първите ѝ снимки. Спенс се остави да бъде убеден, тъй като искаше тя да се отпусне.

— Защо си запазила тази? — попита той, посочвайки снимка на момиче, облечено за езда. Косата закриваше лицето му.

Кори се усмихна, ала той имаше чувството, че като че ли се засрами.

— Всъщност тази бе една от любимите ми снимки. Преди. Предполагам не позна момичето?

— Не и с тази грива върху лицето ѝ.

— Това е Лайза Мърфи. Излизаше с нея през първата ти година в колежа.

Спенс сподави смеха си:

— Да го приемам ли, че въобще не ти допада?

— Не и след като ми заяви, че съм нищожество, и ми нареди да стоя далеч от теб.

Последните снимки бяха на Спенс и баба му на хавайското парти. Те ги разгледаха мълчаливо.

— Тя бе прекрасна жена — нежно изрече Кори и докосна с пръст лицето на възрастната жена.

— Каквато си и ти — прошепна ѝ той и затвори албума. Кори инстинктивно усети, че сега им предстои това, за което тя копнееше и от което се страхуваше толкова много. Тя се опита да спре неизбежното, като се пошегува и се отдалечи от него:

— Сигурна съм, че не си ме намирал за „специална“, когато се катерех по дърветата, за да те снимам.

Той я настигна, застана зад нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Винаги си била специална за мен, Кори. — Когато тя не отговори, той добави: — Ще се изненадаш ли, ако ти кажа, че имам твоя снимка?

— Да не би да е една от онези, които се опитах да пхна в портфейла ти, когато не ме гледаше?

— Наистина ли си направила това?

— Не, но си го мислех.

— Снимката, която имам, е от корицата на „Прекрасен живот“.

— Надявам се, че си намерил място за нея — пошегува се тя.

Той прекара устни по слепоочието ѝ и промърмори с нежен глас:

— Искам голяма снимка, на която да се вижда как косата ти блести от лунните лъчи, когато си в моите прегръдки.

Кори се опита да не позволи думите му да ѝ повлияят, ала в тялото ѝ се разливаше топлина и когато той я хвана за кръста и я притегли към себе си, тя започна да усеща болезнено желание.

— Луд съм по теб — прошепна той.

— Спенс — изрече тихо тя, — моля те, не ми причинявай това. — Ала бе твърде късно, защото той вече я целуваше. Кори се разтрепери от огнената целувка, почувства се толкова слаба в едрите му ръце, които галеха гърдите ѝ, плъзгаха се по гърба ѝ, притискаха я.

Когато най-накрая той отдели устни от нейните, Кори напълно бе изгубила разсъдъка си.

— Остани още няколко дни — прошепна ѝ той.

Няколко дни... Заслужаваше няколко дни, изпълнени със сладки спомени, които да пази в сърцето си. И после да съжалява.

— Аз... аз... трябва да работя... по плана...

Той обхвана лицето ѝ и помоли:

— Включи ме в твоя план. Имам работа за теб.

Кори си помисли, че той се шегува за работата, и опря чело на гърдите му. Щеше да остане с него. Бог да ѝ е на помощ, оставаше.

— Това, което ми предлагаш, не е работа — каза тя, а гласът ѝ потрепери от любов и страх.

Спенс усети, че Кори се колебае и продължи да я убеждава.

— Говоря сериозно — рече той, използвайки единствения начин, който бе способен да измисли днес, за да я накара да остане. — Нахвърлил съм някои идеи за тази къща и за още няколко. Ще пиша книга и ми трябва фотографии, а ти би могла...

Кори го отблъсна толкова рязко, че той едва запази равновесие.

— Значи за това е цялата тази игра на прелъстяване! — Тя отстъпи, гласът ѝ трепереше от гняв:

— Искал си да ме използваш!

Спенс се протегна към нея, а тя отстъпи:

— Махай се оттук!

— Изслушай ме! — Той я хвана малко преди да избяга. — Обичам те!

— Ако искаш да снимам тази къща, се обади на агенция „Уилям Морис“ в Ню Йорк и говори с агента ми, ала може би първо трябва да изпратиш чек.

— Кори, замълчи и ме чуй! Измислих цялата история за книгата. Истината е, че съм влюбен в теб.

— Ти лъжливо, арогантно... Махай се!

Кори се опитваше да спре сълзите си, а той знаеше, че тя ще го намрази повече, ако се разплаче пред него. Спенс не биваше да се предава.

— Ще говорим за това сутринта.

Когато се озова в стаята си, Спенс осъзна огромната грешка, която бе допуснал. Независимо какво щеше да ѝ каже сутринта, Кори

нямаше да му повярва. След всичко това нямаше никакъв шанс да докаже, че не е имал скрити мотиви и че единственото, което е желал, е самата нея.

Ядосан на себе си, той съблече якето си, разкопча ризата си и стигна до ужасното заключение: Кори не го обичаше. Спенсър бе толкова сигурен, че тя изпитва някакви чувства към него; усети го в мига, в който я докосна, ала бе объркал това „чувство“ с любов. Тъкмо щеше да си налее питие, когато забеляза писмото на възглавниците.

Беше от Джой. Уведомяваше го, че заминава с Уил Маркило, сина на директора на фирмата за кетъринг, и го моли да съобщи сутринта на майка ѝ. Останалата част от писмото представляваше отчаяният опит на племенницата му да накара Спенсър да разбере причините ѝ за внезапното ѝ изчезване; как разговорът ѝ с Кори я е накарал да се замисли и да се омъжи за човека, когото обича. Според краткия разказ на Джой Кори признала, че никога не е обичала друг освен Спенс и е искала да има деца от него, ала сега се страхувала да рискува отново. Точно така се чувствала и Джой, след което решила да рискува с Уил.

Спенс прочете писмото отново, след което го постави на масата и се загледа в леглото си. Мислеше за обясненията на Джой и осъзна нещо за Кори, което го накара да забрави провала тази вечер.

Според писмото на Джой Кори го обичаше. Искаше да има деца от него, ала се страхуваше да рискува отново.

Утре имаше сватба, ала нямаше булка и младоженец. Само преди няколко мига Спенсър си мислеше, че не би могъл да убеди Кори, че иска единствено нея и няма никакви тайни мотиви. Ала все още имаше надежда. Той се поколеба за миг, след което окончателно взе решение и вдигна телефона.

Свещеник Латимор тъкмо се бе прибрал вкъщи от репетицията на вечерята. Изненада се, когато Спенс му се обади. И остана като поразен, щом разбра причината.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кори инсталираше оборудването си за сватбените снимки на моравата в седем часа сутринта, когато получи бележка от Спенс да се качи незабавно в кабинета му. Убедена, че той е измислил някоя нова лъжа, тя реши да го изиграе, като вземе със себе си Майк и Кристин.

Бързо прекоси моравата. Беше ядосана. Още не можеше да повярва какво направи той. И то само за да получи безплатно професионалните ѝ снимки за проклетата си книга. От друга страна пък, хонорарът за сватбата ѝ бе доста висок, а Кори познаваше добре хората от висшето общество, за да знае, че те са невероятно стиснати. Стиснати не бе точната дума. Спенсър я бе измамил, бе я манипулирал, а това бе непростимо. Той я бе използвал: бе я докоснал, бе я целунал, а на всичкото отгоре ѝ каза, че я обича. Това бе подло.

Щом влезе в кабинета му, Кори осъзна, че е сгрешила. Анджела седеше на стола, облечена в халат и стиснала носна кърпичка в ръката си; съпругът ѝ стоеше до нея готов за атака. Спенс седеше на бюрото си и преглеждаше документи.

Спенс погледна Кори, когато тя влезе с асистентите си. Изглеждаше напълно спокоен, сякаш снощи нищо не се бе случило. Той кимна към столовете около бюрото и покани Кори, Майк и Кристин да седнат. Кори не можеше да понесе такова напрежение. Тя погледна Спенс, после Анджела и попита:

— Какво има?

— Тя си тръгна, какво друго! — извика Анджела. — Тази глупачка пристанала на... на келнерчето! Не трябваше да я кръщавам Джой^[1], а Опустошителната!

Кори се отпусна на стола. Зарадва се за Джой, ала с ужас осъзна, че тя бе предизвикала внезапното ѝ изчезване. Беше твърде късно да намери друга сватба за списанието, прекалено късно. Времето им изтичаше.

— Уведомих семейството на младоженеца преди час — каза Спенс. — Също така съобщих на колкото се може повече гости, тези,

които не успях, ще бъдат посрещнати от представител на семейството ни, който ще им обясни ситуацията.

— Това е истински кошмар! — изсъска Анджела.

— Тази ситуация представлява огромен проблем и за списанието на Кори. Те отделиха много време и инвестираха толкова средства в тази сватба. — Той направи пауза, за да могат всички да осъзнаят положението. — Аз успях да премисля възможностите и стигнах до приемливо решение. Предлагам на Кори да продължи започнатото и да заснеме сватбата.

— Но сватба не може да има! — избухна сестра му.

— Това, което предлагам, е Кори да заснеме всичко...

— Освен булката и младоженеца, които ще липсват — не можа да се сдържи Анджела.

— Кори ще използва заместници — обясни Спенсър.

Кори разбра точно какво предлагаше той и започна да обмисля как да направи привлекателни фотографии без лицата на булката и младоженеца.

— Госпожо Райхард, можем да заснемем друга двойка. Това, от което имам нужда, са гости за фона... Е, не много, но...

— Това е изключено! — отсече Анджела.

— Не! — избухна господин Райхард.

Гласът на Спенсър се извиси над останалите. Кори никога не го бе чувала да говори така.

— Не вие плащате за сватбата, а аз! — Той се обърна към сестра си и продължи: — Анджела, разбирам как се чувстваш, но тук става въпрос за моралните ни задължения, трябва да се погрижим Кори и списанието ѝ да не пострадат от... импулсивната постъпка на Джой.

Кори слушаше внимателно и се опитваше да разбере накъде бие. Миналата вечер бе решила, че той е толкова стиснат, че е флиртувал с нея само и само да не плаща за снимките ѝ. Тази сутрин Спенс изнасяше лекции за етика и морал, като дори не обсъди възможността да анулира сватбата и да изтегли част от вложените пари.

— Но какво ще кажем на гостите? — настоя Анджела. — Някои от тях са твои приятели, не забравяй това.

— Ще им кажем, че се радваме на решението на булката, че съжаляваме, че не е тук с нас... ала всички ние искаме да

отпразнуваме събитието, все едно младоженците присъстват. — Спенс погледна Кори за одобрението ѝ и тя се усмихна.

Кори се обърна към Анджела и добави:

— Малко е необичайно.

— Необичайни са и повечето от гостите ни — добави сухо Спенсър. — Най-вероятно ще се забавляват повече, отколкото на истинска сватба. Това поне е нещо ново за тях. Приключение за група преситени циници.

Анджела бе готова да го удари. Тя се изправи, хвана съпруга си под ръка и двамата напуснаха стаята.

Спенс изчака да се отдалечат и рече с делови тон:

— Сега да се захващаме за работа. Нуждаем се от булка, младоженец и свещеник.

Кори знаеше, че той очаква от нея да говори, ала тя все още бе обърквана. Не знаеше как да се отнася с него — като към враг, партньор или приятел.

Той забеляза объркването ѝ и тихо каза:

— Аз ще намеря свещеник.

— В такъв случай остават само булката и младоженецът. — Кори погледна към Кристин и Майк. — Вие какво ще кажете?

— Бъди сериозна, моля те — възпротиви се Майк. — Аз съм с наднормено тегло, а Кристин е по-висока от мен с двацет сантиметра. Над снимката трябва да напишеш: „Господин Кроасан се жени за Извънземното“.

— Престани да говориш само за храна — рече бясна Кристин — и започни да мислиш!

Настъпи тишина. Спенс явно се забавляваше и най-накрая попита:

— А какво съм аз — свинска пържола?

Кори поклати глава:

— Ти не може да си младоженецът.

Това очевидно го засегна.

— Доколкото си спомням, преди ми бе казала, че съм изключително фотогеничен. Сега се страхуваш да не напукам обективите ли?

— По-скоро да ги стопиш — иронично отвърна тя, като си представи високото му мускулесто тяло в черен смокинг и снежнобяла

риза в контраст с мургавата му кожа.

— Тогава какъв е проблемът?

— Ти ще си зает с гостите, ще трябва да им обясниш какво се е случило и да ги забавлявана. Спенс, най-важното е тези хора да са засмени на моите снимки. Настроението им е по-важно от моя професионализъм.

— Мога да се справя с тази задача и като младоженец. Ще наредя на персонала да отвори и шестте бара на моравата и да сервира напитки, докато не си тръгне и последният гост или не свърши алкохолът. Ако е необходимо, ще се обадя на някоя компания и ще поръчам двеста таксита за всеки случай.

— В такъв случай — въздъхна Кори от облекчение — ти си младоженецът. Кристин, ти ще си булката. Спенс е по-висок от теб.

Спенс отвори уста да протестира, ала Кристин го изпревари:

— Трябва да отслабна с десет килограма, за да облека булчинската рокля. Дори и да успея за един ден, пак ще ми е до коленете.

— Кори, има само едно разрешение и то е очевидно — рече Спенс. — Ти трябва да си булката.

— Не мога да съм булката; аз съм фотографът, забрави ли? Трябва да помолим някой друг.

— Дори и аз не мога да потъпча моралните закони, като помоля някоя от гостенките да облече роклята на Джой и да се преструва на булка. Докато ти можеш да нагласиш камерата и да се снимаш след това като булка. Майк и Кристин могат да натиснат копчето вместо теб. Много е просто.

Тя прехапа устни, обмисляйки предложението. Нуждаеше се от няколко снимки на булката и младоженеца — една в градината, другите в къщата. Можеше да се справи:

— Добре.

— Някой да желае чаша шампанско — предложи Спенс, напълно доволен от развоя на събитията. — Традицията повелява да вдигнете тост за мен и за Кори.

— Не се шегувай е това — предупреди го тя и напрежението в гласа ѝ изненада всички, включително и нея.

— Предсватбена треска — заключи Спенс и Майк се ухили.

Всички се изправиха, а Спенс хвана ръката на Кори.

— Искам да те помоля за услуга — каза той, когато помощниците ѝ излязоха. — Разбирам как се чувстваш заради снощи, но до края на деня искам да се преструваш, че това не се е случило.

Кори го погледна мълчаливо. Той се усмихна и добави:

— Без услуга няма сватба. Ще я анулирам и сделката се проваля.

Той бе напълно непредсказуем, загадъчен и неустоим с тези прекрасни очи.

— Ти си толкова безскрупулен — изрече тя без никакъв упрек.

— Госпожице, аз съм най-добрият приятел, който някога си имала — отвърна ѝ, а когато тя се изненада от арогантността му, Спенс добави: — В мен е прощалното писмо на Джой. В него тя съвсем точно и ясно отбелязва как разговорът, който е провела с теб вчера, я е убедил, че ще съжалява до края на живота си, ако не бъде с мъжа, когото обича. Ти си предизвикала внезапното ѝ решение и, слава Богу, че сестра ми не знае това. Сега ще ми направиш ли тази услуга, или да анулирам сватбата?

— Печелиш — съгласи се Кори и се засмя. Не бе сигурна дали си отдъхна облекчено, или остана разочарована, че той не заговори за снощи.

— Никакви лоши мисли по мой адрес до края на деня — съгласна ли си? — Когато тя кимна, Спенс заяви: — Добре. И така, има ли нещо, с което бих могъл да ти помогна за сватбата.

Кори поклати глава:

— Вече ми помогна достатъчно. Много съм ти благодарна. Също така съм впечатлена — призна неохотно и му се ухили.

Спенс следеше грациозните ѝ движения и обмисляше думите ѝ. Ако Кори бе „впечатлена“ от това, което знаеше, че той е направил, щеше да остане поразена от останалото. На горния етаж роклята на Джой вече бе преправена по размера на една от роклите на Кори. В Хюстън адвокатът на Спенс бе изпратил писмо на наемателите на къщата на баба му, с което ги уведомяваше, че договорът им се прекратява и ще получат добро обезщетение. В Нюпорт Лорънс Латимър говореше по телефона със сънния адвокат от съда с молба да се издаде разрешително за брак.

Всичко това накара Спенс да реши, че тази сутрин не е чак толкова лоша.

Въпреки това нещо го безпокоеше. Имаше чувството, че забравя нещо изключително важно, което няма нищо общо с факта, че не е казал на Кори, че ще бъде истинска булка. Той се молеше на Господ да не го е излъгала, че обожава спонтанните неща и винаги действа инстинктивно; молеше се да не е излъгала Джой, че винаги го е обичала и е искала да има деца от него.

Кори го обичаше, той знаеше това. Това, което не харесваше особено, бе сватбата, която ѝ предстоеше.

Разбира се, като се има предвид миналото им, тя мечтаеше двамата да застанат пред олтара.

Той се усмихна, представяйки си как ще разказва на децата им за този ден. Усмивката му угасна, когато излезе от кабинета си, застана на терасата и се загледа в лодките в океана. Ако грешеше, Кори щеше да е бясна, а ако не грешеше, щеше ли да се развълнува?

Спенс се върна в кабинета си, за да проведе още няколко разговора. В най-лошия случай Кори щеше да анулира брака и никой нямаше да разбере, че са били женени.

[1] Joy (англ.) — радост. — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Застанал пред украсения с рози олтар, където много скоро пияният свещеник щеше да го свърже завинаги с нищо неподозиращата фотографка, Спенс си бърбеше с две дами, които нямаха представа, че щяха да му стават роднини.

Кори искаше усмихнати лица за снимките си, той осигури двеста с помощта на огромно количество първокласно френско шампанско, руски хайвер и забавната кратка реч, която произнесе. Всъщност, както изглеждаше, всички се забавляваха.

Младоженецът със сигурност.

Отпивайки шампанско, Спенс наблюдаваше как бъдещата булка нагласява камерите за снимките. Безкрайният шлейф на булчинската рокля, която струваше десет хиляди долара, ѝ пречеше и тя го сви на топка. Спенс реши, че тя е най-прекрасното същество на Земята. Прелестна, неустоима, лишена от егоизъм. Още малко и щеше да бъде негова. Той я наблюдаваше, докато тя се приближаваше към него, очите ѝ блестяха от удоволствие и Кори се нареди за снимка.

— Мисля, че ще стане чудесна — каза.

— Много добре — ухили се Спенс. — Между другото, боя се, че Латимър ще се стовари върху олтара. Изглежда ми малко нервен.

Бабата на Кори изсумтя, оправи воала на Кори и възмутено изрече:

— Свещеникът е пиян!

— Всичко е наред, бабо — успокои я младата жена и се обърна към майка си, която отвързваше шлейфа и го опъна внимателно зад дъщеря си. — Той не е истински свещеник. Спенс ми каза, че е водопроводчик.

— Искаш ли да ти кажа какъв е? Той е един пияница.

— Как е прическата ми? — попита Кори.

— Много добре — отвърна госпожа Фостър.

Спенс подаде ръка на Кори и се ухили. Той бе толкова щастлив, че усмивката не слизаше от лицето му.

— Готова ли си? — попита младоженецът.

— Почакай — отвърна тя и стегна черната му вратовръзка. Спенс си представи как ще му оправя вратовръзките до края на живота му.

Кори усети остра болка в гърдите при вида на елегантния мъж в смокинг, който нежно ѝ се усмихваше, сякаш наистина се женеше за нея. Тя бе сънувала тази картина хиляди пъти, а сега се случваше наистина. За неин ужас бе готова да заплаче, ала се усмихна широко и скри сълзите си.

— Ще се справиш ли? — прошепна той с дълбок и дрезгав глас.

Кори кимна, преглътна и се усмихна празнично:

— Приличаме на Барби и Кен. Хайде да тръгваме.

Преди да направят първата крачка върху белия килим, който водеше към олтара, някой от предните редове се обърна и попита:

— Хей, Спенс, не може ли по-бързо, ще пукнем от жегата?

В същия миг той се сети какво е забравил. Огледа се и забеляза част от златиста панделка в чаша от шампанско.

— Готови ли сте? — попита Латимър, като се почесваше по яката на робата си.

— Готови сме — отвърна Спенс.

— Какво ще кажете да караме по кратката про... процедура?

— Добре — съгласи се Кори и се отдръпна назад, за да открие Кристин, която трябваше да направи няколко снимки.

— Госпожице... ъ-ъ-ъ... Фостър?

— Да?

— Според обичая трябва да гледате към младоженеца.

— О, извинете — изрече Кори.

Латимър бе много любезен и им съдействаше, така че, ако искаше да преиграва, тя въобще не възразяваше.

Сложи ръката си в тази на Сценс и видя, че Кристин заема позиция отдясно и вдигна фотоапарата си.

— Спенсър Адисън, вземате ли Кор... и... Каролайн Фостър за законна съпруга, докато смъртта ви раздели? — свещеникът изрече тези думи толкова бързо, че нищо не се разбра.

Спенс се усмихна, като не откъсваше поглед от очите ѝ:

— Да.

Усмивката на Кори изчезна.

— Каролайн Фостър, вземате ли Спенсър Адисън за законна съпруга... съпруг, докато смъртта ви раздели?

Главата ѝ щеше да експлоадира. Тя не разбираше нищо.

— За Бога, Кори — пошегува се Спенс, — не можеш да ме зарежеш пред олтара.

— О, напълно си го заслужаваш — нервно се засмя тя, като се опитваше да се съсредоточи върху фотоапарата на Майк.

— Хайде, кажи „да“.

Тя не искаше. Не можеше да участва в тази измама.

— Това да не ти е филм, снимат те с фотоапарат в момента — смъмри го тя.

Спенс хвана брадичката ѝ:

— Кажи „да“.

— Защо?

— Кажи „да“.

Той наведе глава и приближи устните си към нейните. Кристин бързо се приближи, за да снима.

— Не можете да я целунете, преди тя да каже „да“ — предупреди Латимър.

— Кажи „да“, Кори — прошепна Спенс, лицето му бе толкова близо до нейното, че тя усети дъха му, — и добрият свещеник ще ми позволи да те целуна.

Тя се усмихна, жадуваше целувките му.

— Да — прошепна през смях, — дано целувката си заслужа...

Той запуши устата ѝ със своята и силно я прегърна. Свещеникът тържествено изрече:

— Обявявам ви за съпруг и съпруга, пръстенът моля.

Избухнаха аплодисменти.

Напълно зашеметена от страстната целувка, Кори стисна раменете му, за да запази равновесие.

Той стисна ръката ѝ, после сложи нещо на пръста ѝ, което я одраска.

— Трябва да се преоблека — рече Кори.

— Преди да си тръгнете... трябва да... — започна свещеникът.

Спенс го прекъсна:

— Ще ме поздравяш след няколко минути, Лати. Ще се видим в библиотеката, там е тихо, ще заведе Кори горе. Отвън те чака такси, ще

поговорим и след това ще те откарат вкъщи.

Докато се качваше към апартамента си, тя си мислеше за невероятните снимки, които бяха направили. Също така необяснимо защо, но бе потисната и като се замисли, стигна до заключението, че така се чувства човек след дълъг и напрегнат работен ден. Не биваше да вини Спенс за депресията, в която бе изпаднала. Той бе изиграл прекрасно ролята си на заместник-младоженец, хладнокръвно и с момчешки ентусиазъм. Беше направо очарователен.

Все още се опитваше да подреди мислите си, когато той отвори вратата на апартамента ѝ и влезе вътре. Когато Кори мина покрай него, Спенс застана на пътя ѝ:

— Какво има, красавице?

— О, моля те — рече тя, като почти се задушаваше от смях, — не бъди толкова любезен, че ще се разплача.

— Ти беше ослепително красива булка.

— Предупреждавам те! — смееше се тя.

Той я взе в обятията си и нежно я притисна към себе си. Този жест бе толкова неочакван, че Кори наистина щеше да се разплаче.

— Това беше фарс — прошепна тя.

— Повечето сватби са такива — поясни той. — Те не са най-важното.

— Предполагам — промълви разсеяно Кори.

— Помисли си за всички сватби, които си виждала — продължи той, без да обръща внимание на изненаданите гости, които минаха покрай отворената врата на апартамента ѝ, — поне на половината от тях младоженецът е махмурлия, а булката — бременна. Направо е жалко.

Кори се засмя, Спенс се усмихна и се замисли, че смехът ѝ винаги го кара да се чувства добре. Винаги, когато я разсмиваше, се чувстваше по-добър, по-силен, по-мил.

— Като се имат предвид всички тези детайли това е идеалната сватба, за която си мечтала.

— Не и за мен. Аз искам сватба на Коледа.

— Значи това е единственото, което не ти хареса в днешната — сезонът. Искам да кажа, ако мога да направя нещо, с което да се почувстваш по-щастлива, кажи ми и ще го направя.

„Би могъл да ме обичаш“ — помисли си тя, а после каза:

— Наистина не би могъл да направиш повече. Ти много ми помогна. Чувствам се малко глупаво; прекалено сантиментална съм. Сватбите ми действат така.

Той ѝ повярва.

— Ще се оправя с Латимър, после искам да се преоблека. Между другото, наредих да донесат бутилка шампанско тук, после ще се кача и можем да го изпием — как ти се струва?

— Добре — рече тя.

Кори взе душ и се почувства по-добре. След това отвори гардероба си и започна да разглежда дрехите си. Чудеше се какво ще отива на булка-заместник, която ще пие шампанско с младоженеца-заместник.

— Това е прекрасно — рече си тя и извади бежови панталони от коприна и дълга туника — напълно подходящи за имение в Нюпорт.

Стоеше пред огледалото в банята и разресваше косата си, когато чу Спенс да чука на вратата, а после да влиза.

— Идвам след малко. — Тя си сложи перлените обици и се огледа. Изглеждаше по-щастлива и по-доволна, отколкото всъщност се чувстваше. В главата ѝ се въртяха какви ли не мисли. Бе носила булчинска рокля с воал, бе стояла до Спенс пред украсения с рози олтар, той бе държал ръката ѝ и нежно ѝ се бе усмихвал. Дори ѝ бе дал пръстен след това... Спомените от „сватбата“ им щяха да останат завинаги в съзнанието ѝ. Не, не завинаги, просто още няколко дни. Защото това бяха спомени, а действителността бе съвсем друга. Сватбата им бе пълна измислица, „пръстенът“ — златна панделка. Като се замисли за реалността, изпита болка.

Спенс бе свалил смокинга си, бе разхлабил вратовръзката си и бе разкопчал горните копчета на официалната си риза. Изглеждаше също толкова сексапилен и елегантен както и на сватбата; не беше толкова спокоен както преди обаче. Челюстта му бе стегната, движенията му — резки. Въобще не обърна внимание на шампанското, а се насочи към барчето и си наля силно питие. Вдигна чашата.

— Какво правиш? — попита Кори, когато го видя как изгълта чистия бърбън.

Той я погледна:

— Изпих едно набързо, а сега ще наляя и за теб.

— Не, благодаря. Аз предпочитам шампанско.

— Приеми съвета ми — студено изрече той, — пийни нещо по-силно.

— Защо?

— Защото ще ти потрябва. — Той наля бърбън в една чаша, сложи лед и малко сода и ѝ я подаде. Кори отпи, като чакаше Спенс да проговори. Той обаче мълчеше и се взираше в чашата си.

— Спенс, независимо какво се е случило, едва ли може да бъде по-лошо от мислите, които минават през главата ми.

— Надявам се да мислиш така и след няколко минути — мрачно отбеляза той.

— Какво е станало? — попита отчаяно Кори. — Да не би някой да се е разболял?

— Не. — Той остави питието си на бара.

После се отдалечи към камината и се подпря на решетката. Кори никога не го бе виждала такъв — отчаян и победен. Искаше да го утеши, да го защити. Тя се приближи към него и сложи ръка на рамото му. За пръв път, откакто бе в Нюпорт, го докосваше по свое желание. Почувства как мускулите му се стегнаха под дланта ѝ.

— Моля те, не ме измъчвай така. Плашиш ме.

— Преди час се обади глупавата ми племенничка, за да съобщи, че вече се е омъжила за скъпия си ресторантьор.

— Дотук прекрасно.

— Да, дотук бяха добрите новини.

Кори вече си мислеше ужасни неща — автомобилни катастрофи, линейки, болници.

— А какви са лошите, Спенс?

Той се поколеба, после се обърна и погледна право в очите ѝ.

— Лошата новина е, че по време на разговора ни ние обсъдихме прощалното ѝ писмо, което ми остави миналата вечер. Оказа се, че в стремежа си да обясни как ти си ѝ повлияла да пристане на любимия си, тя не се е изразила правилно. Говорила е в сегашно време, а е трябвало в минало.

— Какво искаш да кажеш „как“ съм ѝ повлияла? — попита тревожно Кори.

— Прочети сама. — Той извади два листа от джоба си и ѝ подаде единия.

Кори веднага разбра какво е имал предвид Спенс.

„...Кори ми каза, че те обича и иска деца от теб, също така, че ти си единственият мъж, към когото е изпитвала тези чувства, и затова не се е омъжила досега. Чичо Спенс, аз обичам Уил. Искam един ден да имам деца от него. И затова не мога да се омъжа за друг...“

Независимо от унижението, което изпита, Кори не загуби самообладание. Подаде му писмото с презрителна усмивка.

— Първо, аз ѝ обясних чувствата си, които изпитвах като ученичка, а не като възрастна. Второ, заключението защо не съм се омъжила досега е лично нейно, не мое.

— И така, както виждаш, човек може да се подведе от тези думи.

— Това ли е всичко, което те притеснява — попита тя, благодарна, че не ѝ поиска обяснение.

Вместо да ѝ отговори, той бръкна в джобовете си и започна да я изучава мълчаливо. Кори нервно отпи от чашата си.

— Това, което ме притеснява — изрече той без заобикалки, — е, че не знам какво изпитваш към мен сега.

Тъй като тя нямаше представа какво изпитва той към нея сега, пък и нямаше никакво намерение да го попита, реши, че той няма право да ѝ задава подобен въпрос или пък да очаква от нея отговор.

— Мисля, че ти си най-красивият от мъжете, за които съм се омъжвала! — пошегува се тя.

На него не му бе до шеги.

— Сега не е време да го увърташ, Кори, повярвай ми.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Искam да кажа, че знам много добре, че изпитваш нещо към мен сега, дори и да е слабо увлечение.

— Комплименти ли очакваш, самохвалецо?

— Отговор на въпроса — твърдо изрече Спенс.

— Да кажем, че ако някога напишем статия за „Техниките на целуване“, ти ще си в десетката, аз определено ще гласувам за теб. Е? — пошегува се тя. — Какво ще кажеш?

— Мисля, че ще те обвинят в пристрастие, защото си гласувала за собствения си съпруг.

— Не се наричай мой съпруг, ако обичаш — отсече Кори. — Въобще не е смешно.

— Да, знам. Това не е шега.

— Точно това казах. — Кори вече губеше търпение.

— Ние сме женени, Кори.

— Това е абсурдно.

— Може и да е абсурдно, но също така е и истина.

Кори търсеше отговора в лицето му, като отказваше да повярва на това, което четеше в очите му.

— Сватбената церемония е измислица. А свещеникът е водопроводчик.

— Не, баща му и чичо му са водопроводчици. Той е свещеник.

— Не ти вярвам.

Вместо отговор той ѝ подаде навития документ.

Кори го разтвори. Това бе копие от разрешително за брак на Кори и Спенс. Бе с днешна дата и подписано от преподобния Лорънс Е. Латимър.

— Ние сме женени, Кори.

Без да иска, тя стисна ръката си в юмрук и смачка документа. Трепереше от гняв.

— Това е някаква лоша шега, нали? — прошепна тя. — Защо ще искаш да ме унижаваш по този начин?

— Опитай се да разбереш. Знаеш какво ми каза Джой и аз си помислих, че искаш това...

— Ти, нещастно копеле! — прошепна тя гневно. — Нима ми заявяваш, че си се оженил за мен от съжаление и от чувство за вина? Нима си помисли, че това ще ми хареса? Толкова ли съм жалка, че да съм щастлива, като се омъжвам на нечия друга сватба, с чужда рокля и панделка вместо пръстен?

Спенс видя сълзите в очите ѝ, хвана я за раменете и изрече:

— Изслушай ме! Кори, ожених се за теб, защото те обичам.

— Обичаш ме! — изсъска тя, тялото ѝ се разтърсваше от смях, лицето ѝ бе обляно в сълзи. — Обичаш ме...

— Да, по дяволите.

Тя се засмя още по-силно.

— Ти дори не знаеш какво е любов. Толкова много ме обичаш, че дори не си направи труда да ми направиш предложение. Не видя нищо лошо в това да превърнеш сватбата ми във фарс. Що за хумор и любов?

Спенс знаеше, че е права. Толкова много го болеше, като гледаше сълзите по бледите ѝ страни и презрението в очите ѝ.

— Знам как се чувстваш сега. Знам, че ме мразиш.

— О, дори и представа си нямаш! — Тя се откопчи от хватката му и гневно избърса сълзите си. — Сега ме слушай внимателно, защото ще ти разясня веднъж завинаги: Аз не те искам! Нито преди, нито сега, никога няма да те обичам! — Удари го с юмрук по лицето толкова силно, че той потрепери. — Стана ли ти ясно? — Завъртя се, отвори гардероба и взе куфарите си. — Няма да прекарам нощта под един покрив е теб! Когато се върна в Хюстън, ще започна процедурите за анулиране и ако се осмелиш да не се съгласиш, ще наредя да арестуват теб и онзи свещеник пияницата за по-малко време, отколкото ти е трябвало да измислиш тази сватба! Ясно ли ти е?

— Съгласен съм с анулирането — студено отвърна той. — Всъщност — добави, хвърли нещо върху леглото и отиде до вратата — предлагам ти да използваш това, за да платиш на адвоката. — И затвори вратата с трясък.

Кори се свлече до стената, зарови лице в дланите си, тялото ѝ трепереше от ридание.

След известно време се посъвзе, изправи се и отиде до телефона. Помоли прислугата да открият незабавно майка ѝ и баба ѝ и да им кажат да се качат веднага в стаята ѝ. Също така да предадат на Майк Макнийл да ѝ се обади.

Когато той позвъни. Кори му съобщи, че е възникнало нещо важно и тя веднага трябва да се прибере в Хюстън. Тъкмо затвори телефона и той позвъни.

— Госпожице Фостър — хладно я информира икономът, — колата на господин Адисън ви чака отпред, за да ви закара до летището.

Въпреки че отчаяно искаше да се махне от това място, Кори се вбеси, че така бързо я отправят. Пригответи багажа си за рекордно кратко време и затвори куфарите. Когато сложи и последния до вратата, изведнъж се сети, че „съпругът“ ѝ бе хвърлил нещо върху леглото. Очакваше да види сметки за плащане.

Върху бледосините сатенени възглавници имаше пръстен с диамант, за който нямаше и съмнение, че някога е принадлежал на херцогиня.

Майка ѝ и баба ѝ почукаха на вратата. Кори им извика да влязат, взе дамската си чанта и единия от куфарите си. Госпожа Фостър погледна бледото ѝ лице, после куфарите и остана като поразена.

— Боже Господи, какво се е случило?

Кори им разказа накратко и посочи диамантения пръстен върху леглото:

— Моля ви, погрижете се да си го получи обратно. Предайте му, че ако се приближи някога до мен, ще го осъдя, кълна се! Ще му съсипя живота!

След като младата жена си тръгна, госпожа Фостър погледна майка си и след малко отбеляза:

— Колко глупаво е постъпил Спенс!

— Заслужава да го бичуват — изсъска презрително бабата.

— Кори никога няма да му прости. Никога. А и Спенс е твърде горд. Той няма да ѝ предложи отново — въздъхна госпожа Фостър.

Майка ѝ се приближи до леглото и взе пръстена, завъртя го в ръката си и се усмихна:

— Спенс трябва да наеме охрана, когато Кори носи това чудо.

— Какво искаш да кажеш? Спенс не желае да подпише документите? Значи не можем да публикуваме снимките от Нюпорт? — избухна Кори.

— Не казах точно това — внимателно отвърна Даяна. Откакто сестра ѝ се върна от Нюпорт преди седмица, тя се втурна да прави дузина проекти наведнъж, само и само да не мисли за сватбата и за анулирането на брака. Изглеждаше изтощена. — Той каза, че ще ги подпише само ако ти лично му ги занесеш утре вечер.

— Но аз няма да отида в Нюпорт — предупреди я Кори.

— Няма нужда. Спенс е в Хюстън, урежда някаква сделка.

— Не искам да го виждам.

— Мисля, че и той го знае — отвърна мрачно Даяна. — Ти не само задейства анулирането, но и съдебна забрана Спенс да те вижда.

— Какво ще кажеш, ако публикуваме снимките без неговото разрешение?

— Той ме помоли да ти предам, че адвокатите му ще закусят с компанията ни.

— Мразя го! — извика Кори.

Даяна предпазливо добави:

— Не е чак толкова безнадеждно. Той каза, че ще те чака утре вечер в къщата на баба си...

Ядосана, че той има контрол върху издаването на броя и я държи в ръцете си, Кори избухна:

— Утре вечер е „Балът на орхидеите“. Трябва да подпише документите през деня.

— Обясних му, че ние сме един от спонсорите и задължително трябва да присъстваме. Спенс те очаква в къщата на баба си преди бала, в седем часа.

— Няма да отида там сама.

— Добре — съгласи се сестра ѝ, — ние с майка ще те чакаме отвън в колата, докато се видиш със Спенс, и после ще тръгнем оттам.

Кори не бе стъпвала в къщата на Спенс, откакто баба му почина, и ѝ се стори странно да се върне след толкова много години.

Знаеше, че са дали къщата на наематели, които бяха оставили на работа повечето от прислугата и поддържаха мястото също както го помнеше преди. Тъй като Спенс сега бе там, тя предположи, че той или е решил да продаде имота, или е свободен и трябва да намери други наематели.

Лампите на предната веранда светеха празнично. През завесите се процеждаше странна светлина.

— Няма да се бавя — каза Кори на Даяна и майка си, излезе от колата и се качи по стълбите.

Стиснала документите в едната си ръка, тя натисна звънеца с другата. Сърцето ѝ заби силно, когато чу стъпки във фойето. Вратата се отвори. Икономката на госпожа Бадли я посрещна с мила усмивка.

— Добър вечер, госпожице Фостър. Господин Адисън ви очаква във всекидневната.

Кори кимна и прекоси фойето, което бе оскъдно осветено. Подготвяше се да се изправи очи в очи със Спенс. Щеше да го види за пръв път, откакто той ѝ се подигра в Нюпорт. Влезе във всекидневната. Не повярва на очите си.

Спенс бе в средата на стаята. Навсякъде бяха запалени свещи. Той се бе облегнал на огромното пиано със скръстени ръце.

Бе облечен в смокинг.

Стаята бе украсена за Коледа.

— Весела Коледа, Кори — изрече тихо той.

Тя огледа стаята — огромни гирлянди украсяваха стената над камината, на огромния свещник беше закачен имел, в ъгъла имаше коледно дърво, украсено с лампички и червени играчки, под него имаше подаръци. Всичките кутии бяха опаковани със златиста хартия и имаха бели етикети.

Върху всички етикети бе написано „Кори“.

— Веднъж вече провалих коледните ти танци и коледната ти сватба — спокойно изрече Спенс. — И искам да ти ги дам както подобава. Все още мога. Стига да ми позволиш.

Той си бе представял различни нейни реакции, но не очакваше, че Кори ще му обърне гръб, ще наведе глава и ще заплаче. Бе загубил. Протегна ръка към нея, но не можа да я докосне. После чу шепота ѝ:

— Винаги съм обичала само теб.

Той почувства огромно облекчение, обърна я към себе си и силно я прегърна.

Жена му нежно погали лицето му и прошепна:

— Винаги съм обичала само теб.

В колата отвън госпожа Фостър погледна силуетите на двойката, които се открояваха през завесите. Зетят ѝ целуваше дъщеря ѝ и нямаше никакво намерение да спре. Тя рече щастливо на Даяна:

— Кори няма да ходи никъде тази вечер.

— О, напротив — възрази Даяна, напълно уверена, и включи на задна скорост. — Спенс провали коледните ѝ танци веднъж и възнамерява да се реваншира тази вечер.

— Нима искаш да кажеш, че ще я придружи тази вечер на бала? — тревожно попита госпожа Фостър. — Поканите са раздадени преди няколко месеца.

— Е, Спенс е успял да се сдобие с една и ние седим на неговата маса. — Даяна се усмихна и добави: — И няма да се наложи да я търсим дълго, защото е в центъра. И има огромна шейна, пълна с бели орхидеи.

Облечена в халата от червено кадифе, Кори стоеше до прозореца на хижата и наблюдаваше огрените от луната снежни хълмове на Върмънт, където бяха решили да прекарат първата си истинска Коледа. Съпругът ѝ настоя също така това да бъде и вторият им меден месец.

Тя се обърна и се приближи към Спенс, който все още спеше. Наведе се и го целуна по челото. Оставаше малко до изгрева. Той я беше любил, докато и двамата не се изтощиха до смърт. Ала днес бе Коледа и Кори изгаряше от нетърпение той да отвори подаръците си. Спенс ѝ правеше подаръци през цялото време, а тя пазаруваше с месеци, за да намери подходящите за него.

Той се усмихна.

— Защо си будна? — попита я, без да отваря очите си.

— Вече е Коледа. Искam да ти дам подаръка. Нали не възразяваш?

— Разбира се, че не — рече той през смях и я дръпна върху себе си.

— Не това е подаръкът ти — информира го тя, като подпря лакти на гърдите му, докато той разтваряше халата ѝ. — Вече получи този.

— Ще ми хареса да имам два еднакви — настоя той и започна да гали гърдите ѝ.

— Две Коледи и два медени месеца за една година — отвърна тя, а смехът ѝ секна, когато той докосна гърдите ѝ с език. — Всичко ли ще правим двойно?

Отговорът на този въпрос се появи девет месеца по-късно в рубриката „Рождени дни“ на списание „Пийпъл“:

„...Двойна радост за Спенсър Адисън и съпругата му — фотографката Кори Фостър — еднoяйчните близначки Моли и Мери, родени на двацет и пети септември...“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.